

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΗ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

1. ΜΑΡΤΙΟΥ 1951

ΑΡΙΘ. 5

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τῆς Διευθύνσεως Ἡ τραγωδία τῆς ἐποχῆς.— Ὑπουργικὴ Ἐγκύκλιος περὶ τοῦ Παλαισημερολογισμοῦ πρὸς τὰς ἐκπαιδευτικὰς ἀρχὰς τοῦ κράτους.— *Ἀρχιμ. Χρυσόστομου Θέμελη* Ὁ Μητροπολίτης Εὐρίπου Παῖσιος (1753—1757), τέλος.— *Ἀρχιμ. Μελετίου Γαλανοπούλου* Μακάριος Καλογεράς, Ἰδρυτὴς, πρῶτος Σχολάρχης καὶ Διδάσκαλος τῆς Πατριάρχδος Σχολῆς (1713—1737).— *Π. Γ. Μπρατσιώτου* Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὸ ἐν Bossey Συνέδριον κοινωνιολόγων καὶ θεολόγων.— *Παρατηρήσεων Στήλη*: Ἡ βασιλίς.— Τὸ κύριον αἷτιον.— Ἡ ὀρθὴ θέσις.— Συγκινητικὴ κίνησις.— *Χρονικά*.— *Πνευματικὴ κίνησις*: Περί τῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας βοηθητικῶν διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἐκδόσεων (Ε.).— *Βιβλιογραφία*.

Ἡ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ἐξελισσεται κατ' εὐθείαν γραμμὴν. Ἡ πρὸς τὰ πρόσω πορεία τῆς βαίνει κατ' ἀνώμαλον τεθλασμένην, ἐνίοτε δ' οἱ περιδρομοὶ τῆς εἶνε τόσον ἀπότομοι, ὥστε νὰ παράγουν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀδιεξόδου. Ἡ ἐκ τῆς εὐθείας ἐκτροπὴ οὐχὶ σπανίως ἤγαγεν εἰς περιπλανήσεις ἐγκυμονούσας μεγάλους κινδύνους, πολλάκις δὲ παρήγαγε παντοίας ἀπροσδοκίτους μεταβολὰς καὶ τόσον μεγάλας καὶ ριζικάς, ὥστε ὁ πρὸς αὐτὰς προσανατολισμὸς νὰ ἀποβῆ δυσχερέστατος.

Ἀναντίρρητον ὅμως εἶνε ὅτι αἱ ἐκπληκτικώτεραι, βαθύτεραι καὶ ὀδυνηρότεραι μεταβολαὶ ἐσημειώθησαν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν πρῶτον ἡμισυ τοῦ παρόντος αἰῶνος. Ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης ἴσταται θεωρὸς μιᾶς ἐκτροπῆς τῆς ἱστορίας ἀνευ προηγουμένου. Τὰ γεγονότα τῆς ληξάσης πεντηκονταετίας ὀμιλοῦν μᾶλλον περὶ ἀνατροπῆς, ὅποιαν ὁ κόσμος πρῶτην φορὰν δοκιμάζει, κατὰ τὰς ἰδικὰς μασ ἡμέρας. Παράγοντες πολιτικοί, οικονομικοί, ἰδεολογικοί, θρησκευτικοί καὶ κοινωνικοὶ ἐδημιούργησαν πολλούς, μεγάλους καὶ πολυχρόνιους ἐν τῇ ἱστορίᾳ πολέμους μεταξὺ τῶν ἐ-

θνῶν' ἀλλὰ εἶνε πανθομολογουμένως πρωτοφανεῖς αἱ ριζικώταται ἀντιθέσεις, αἵτινες κατὰ τὴν γενεάν μας ἤγαγον εἰς πολέμους ἐκτάσεως οἰκουμενικῆς καὶ δυνάμεως ὀλοκληρωτικῶς ἐξοντωτικῆς, τεινούσης νὰ ἀνατρέψῃ τὰ πάντα ἐκ βάθρων.

Ζῶμεν ἐποχὴν μεγίστων κινδύνων. Εὐρισκόμεθα πρὸ κακομηχάνου συνδυασμοῦ καὶ συμμαχίας δυνάμεων μὲ σύμβολα πίστεως οὐ μόνον ἀπολύτως πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν ἀσυμβίβαστα, ἀλλὰ καὶ ἀμειλίκτως πρὸς αὐτὸν ἐχθρικά καὶ διωκτικά. Ἀπειλεῖται οὐχὶ ἀπλῶς ὑποτίμησις, ἀλλ' ἀντιστροφή καὶ ἀνατροπὴ καὶ ἄρνησις τῶν ὑψίστων ἀξιών, ἐξοστρακισμὸς τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης, τοῦ ἀγαθοῦ, πλήρης στραγγαλισμὸς τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, συστηματικὴ ἀγνόησις πάσης πνευματικῆς πραγματικότητος, ἄκρατος δογματικὸς ὕλισμος, ὑποβιβασμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἄψυχον πρᾶγμα. Οὐδέποτε ἐνεφανίσθη σκοτεινότερα ἐποχὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Προξενεῖ φρίκην ὅ,τι συντελεῖται ὀπισθεν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος καὶ ὅ,τι ἐκεῖθεν ἐξακοντίζεται. Ὁ θεὸς διὰ τοῦ πολυτιμότερου τῆς θείας πνοῆς δώρου τῆς ἐλευθερίας προικισθεὶς ἄνθρωπος κρατεῖται σιδηροδέσμιος σήμερον εἰς δουλείαν ἀφάνταστον. Ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης εἶνε κατηρηγμένη, τὰ ἐλεύθερα ἄτομα συνεκράθησαν εἰς μάζας ἀνελευθέρων καὶ ἔχομεν ἐντεῦθεν τὸν πρωτοφανῆ νεολογισμὸν τοῦ δημιουργοῦντος νέον «κλίμα» σκέψεως «μαζικοῦ» κοινωνικοῦ ἀμαλγάματος, ἐντὸς τοῦ συμφύρατος τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνθρωπος ἐντελῶς ἀφανίζεται.

Ἐδημιουργήθη τοιοῦτοτρόπως ἐν τρομερὸν κενὸν ἐν τῇ ζωῇ τῆς γενεᾶς τοῦ διανυθέντος ἡμίσεως τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὁ πρὸ τοῦ κενοῦ δὲ τούτου τρόμος τοῦ ἀγωνιῶντος ἀνθρώπου τείνει νὰ λάβῃ πανικοῦ διαστάσεις.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Πρὸς τοὺς Γενικοὺς Ἐπιθεωρητὰς Σχολείων Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, Γεν. Ἐπιθεωρητὰς Ἰδιωτικῶν Παιδευτηρίων, Γεν. Ἐπιθεωρητὴν Ξένων καὶ Μειονοτικών Σχολείων, Γεν. Ἐπιθεωρητὰς Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως, Ἐπιθεωρητὰς Δημοτικῶν Σχολείων, Διευθυντὰς Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων, Διευθυντὴν Ἱεροδιδασκαλείου Βελλᾶς, Διευθυντὴν Προτύπου Βαρβακείου Σχολῆς, Διευθυντὰς Πειραματικῶν Σχολείων Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, Διευθύντριαν Ἀρσακείου Γυμνασίου καὶ Διευθυντὰς Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν καὶ Διευθυντὰς Ἐμπορικῶν Σχολῶν, διεβιβάσθη ἡ ἀκόλουθος Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας :

Τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι, ὡς γνωστόν, ζήτημα καθαρῶς ἐπιστημονικόν, ἐντελῶς δὲ ἀσχετόν πρὸς τὰ δόγματα τῆς πίστεως, πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, αἵτινες δέον νὰ παραμένωσιν ἀπαρασάλευτοι διὰ τῶν αἰώνων, Ἐδικαιοῦντο, συνεπῶς, καὶ τὸ Κράτος καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀδεσμεύτως ἀπὸ δογματικῆς, κανονικῆς καὶ νομικῆς ἀπόψεως νὰ προβοῦν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν εἰς τὴν ὀριοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου κατὰ τρόπον ἐπιστημονικῶς ὀρθότερον, ὥστε νὰ ἀποφευχθῆ ἡ μέλλουσα νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου τὸσον

.....
Ὁ κόσμος ἀντιλαμβάνεται ὅτι καὶ οὐσιαστικὸν χάνεται, ὅτι τείνει νὰ τῷ διαφύγῃ τὸ ἀνώτερον νόημα τῆς ζωῆς, ἡ πίστις εἰς τοὺς αἰώνιους σκοπούς της.

Ὅσονδήποτε ὁμως ἀγριωπὴ καὶ παρουσιάζεται τῆς ἱστορίας ἡ παροῦσα περίοδος, δὲν πρέπει ὑπερβαλλόντως νὰ ταράσῃ τὸν γνήσιον πιστὸν ἢ ἐκ τῆς ἐκτροπῆς της ταύτης ὀδυνηρὰ ὄντως δοκιμασία τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅσφ τρομερὰ καὶ μᾶς παρουσιάζεται ἡ κορυφωσις τοῦ κακοῦ, τὸσφ σταθερωτέραν δέον νὰ ἔχωμεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ δάκτυλος τοῦ Θεοῦ εἶνε ὁ ἰθύνων τῆς ἀνθρωπότητος τὴν ζωὴν πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ τεθέντας σκοπούς. Δὲν πρέπει νὰ κατεχώμεθα ὑπὸ φόβου ὑπὲρ τὸ μέτρον. Τοιοῦτος φόβος εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν πίστιν μας. Ἐφ' ὅσον ἐχόμεθα ταύτης στερωῶς, δὲν λησμονοῦμεν ὅτι εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀναστάσεως ἄγει ἡ πρὸς τὸν Γολγοθᾶν ἀνάπτυξιν ὁδὸς τοῦ πάθους. Οἱ ὀθενδήποτε πνέοντες πνιγηροὶ ἄνεμοι θὰ ἀφανισθοῦν, ἡ ἱστορία ὑπὸ τὸ φῶς τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας θὰ ἐπανεύρῃ τὸν δρόμον της. Θὰ ἐμαρτύρῃ πτωχεῖαν πίστεως τὸ διὰ τὰ πρόσκαιρα καὶ παρερχόμενα φαινόμενα ψυχικὸν ἄγχος. Εἰς εὐψυχίαν καὶ καρτερίαν μᾶς καλεῖ ἡ τραγωδία τῆς ἐποχῆς.

ἐπιβλαβῆς καὶ θρησκευτικῶς καὶ ἐθνικῶς σύγχυσις μετὰ τοῦ λαοῦ.

Ἡ ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου, μὴ ἀντικειμένη, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, εἰς τὰ δόγματα, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις, ἀνάγεται εἰς τὸν κύκλον τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνήκει εἰδικώτερον εἰς τὰ θέματα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς διοικήσεως καὶ ὀργανώσεως. Δὲν δημιουργεῖ, ὅθεν, διὰ τοὺς μὴ θέλοντας νὰ ἀκολουθήσουσιν τοῦτο λόγον αἰρέσεως, διότι αὕτη προϋποθέτει διαφορὰν περὶ τὸ δόγμα, ἐνῶ τοιαύτη εἶναι ἀνύπαρκτος ἐν προκειμένῳ, καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ οἱ παλαιοημερολογίται, τυγχάνοντες ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καὶ ὑπαγόμενοι, ἐφ' ὅσον κατοικοῦν ἐν Ἑλλάδι, εἰς τὴν αὐτοκέφαλον Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν αὐτῆς, ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν τῆς ἁρμοδίας ἐπισημοῦ νομίμου ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Εἰς τοὺς ἐκ τῶν πιστῶν μὴ δεχθέντας, παρὰ ταῦτα, νὰ ἀκολουθήσουσιν τοῖς τὸ διορθωθέν ἡμερολόγιον, ἡ Ἐκκλησία ἐπέτρεψεν ὅπως κατ' οἰκονομίαν ἐορτάζουσιν τὰς ἐορτάς τῶν ὡς καὶ πρότερον εἰς καθορισθέντας ὑπ' αὐτῆς Ναοὺς καὶ διὰ κανονικῶν κληρικῶν ὀριζομένων ὑπ' αὐτῆς. Δυστυχῶς ὀρισμένοι κακόβουλοι ἐκμεταλλευτῆ τῆς εὐσεβείας τῶν ἀπλοϊκῶν αὐτῶν πολιτῶν ἤρχισαν σὺν τῷ χρόνῳ νὰ ὀργανώσουσιν αὐτοὺς εἰς παρανόμους ἐκκλησιαστικὰς ἐνώσεις καὶ παρασυναγωγὰς, ρυθμιζούσας κατὰ ἴδιον τρόπον τὰ τῆς λατρείας τῶν κατὰ παραβίαν τῶν διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθ' ὅς αὕτη καθορίζει τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν καὶ ὀργάνωσιν αὐτῆς μετὰ τῶν ὀποίων περιλαμβάνεται καὶ ἡ κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον τέλεσις τῶν Ἱερότελεστιῶν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἤρχισαν οὗτοι νὰ ἱδρῶσιν ἀνά τὴν Ἐπικράτειαν παρανόμως Ναοὺς καὶ Μονὰς, νὰ χειροτονοῦν ἀθαιρέτως ψευδεπισκόπους καὶ ψευδοῖερεῖς καὶ νὰ ἀσκοῦν, παρὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, προσηλυτισμὸν εἰς εὐρείαν κλίμακα εἰς βάρος τῆς ἐπισημοῦ Ἐκκλησίας καὶ νὰ διαταράσσουσιν τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἡσυχίαν τῆς χώρας.

Ἡ μακροχρόνιος, ὡς μὴ ὤφελεν, ἀνοχὴ τῶν παρανόμων αὐτῶν ἐνεργειῶν ἠξήρησε τὴν δραστηριότητα τῶν ἡγετῶν τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ὡς καὶ τὴν περιφρόνησιν αὐτῶν πρὸς τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας καὶ ἀπεθράσυνεν αὐτοὺς. Χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ γεγονός ὅτι πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐκήρυξαν οὗτοι καὶ τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὡς σχισματικὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν τελούμενα Μυστήρια ἄκυρα. Ἀφ' ἐτέρου, ἱερεῖς νομίμως καθαιρεθέντες ὑπὸ τῶν νομίμων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων δι' ἀτασθαλίαν καὶ παρανομίας τῶν αὐτοεκηρύχθησαν παλαιοημερολογίται καὶ ἐξηκολούθησαν ὡς τοιοῦτοι νὰ ἱεουργοῦν καὶ νὰ ἀσχημονοῦν ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους. Ἐπίσης καλὸ γηροὶ ἀγνώστου καὶ ἐν πολλοῖς ἀμφιβόλου προελεύσεως ἀνήγαγον εἰς ἐπάγγελμα τὸν παλαιοημερολογισμὸν.

Ἀκριβῶς δὲ διότι ἐπ' ἐσχάτων ἠξήρη ἡ δραστηριότης καὶ ἡ θρασύτης ὄλων αὐτῶν, εἰς σημεῖον ὥστε ἡ παλαιοημερολογιτικὴ κίνησις νὰ λαμβάνῃ πλέον τὴν μορφήν σοβαρᾶς ἀνταρσίας, ἢ ὀποῖα ὑπενθυμίζει τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τοῦ Μεσαίωνα καὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ Σχίσματος, τὰ ὑπὸ τῆς Δικαιοσύνης δὲ ἀποκαλυπτόμενα σκάνδαλα εἰς τὰ διάφορα παλαιοημερολογιτικὰ μοναστικά κέντρα ἐξέθετον σοβαρὸν τὴν χώραν μας καὶ τὸν πολιτισμὸν μας εἰς τὰ ὄμματα τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἢ Πολιτείας καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐθεώρησαν ἐπιτακτικὸν αὐτῶν καθῆκον, ὅπως, ἐγκαταλείψουσι τὴν μέχρι τοῦδε ἐπιδειχθεῖσαν πρὸς τοὺς παλαιοημερολογίτας ἀνοχὴν, προβῶσιν εἰς τὴν λήψιν

των ένδεικνυομένων και υπό των κειμένων νόμων έπιτασσομένων μέτρων πρὸς περιστολήν πάσης περαιτέρω αὐθαϊρέτου και παρανόμου ένεργείας αὐτῶν, διότι έν έναντία περιπτώσει θά έκινδύνευεν ὄχι μόνον νά διασύρηται ἡ Πατρίς μας άνευ λόγου ένώπιον των ξένων, αλλά και νά άπολεσθῆ τὸ πολυτιμότερον άγαθόν τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Εθνους, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλει τοῦτο κατὰ μέγιστον ποσοστὸν τὴν έπιβίωσίν του δια τῶν αἰῶνων, ἡ θρησκευτικὴ του δηλονότι ένότης.

"Ο, τι δύναται, παρὰ ταῦτα, νά υποβοηθήσῃ άποτελεσματικότερον εἰς τὴν σημερινὴν άντιμετώπισιν τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ και εἰς τὴν σὺν τῷ χρόνῳ παντελεῆ έξάλειψιν αὐτοῦ, εἶναι ἡ συστηματικὴ διαφώτισις των ὑπὸ των έπιτηθειῶν πρακτόρων των ἡγετῶν των παλαιοημερολογιτῶν παραπλανηθέντων άφελῶν πιστῶν. Τὸ σοβαρώτατον τοῦτο έργον τῆς διαφωτίσεως ὀφείλει νά άναλάβῃ κατὰ πρῶτον βεβαίως λόγον ἡ έπίσημος 'Εκκλησία, κατὰ δεῦτερον δέ οἱ έχοντες εἰς χεῖράς των τὴν διαπαιδαγώγησιν και τὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ έκπαιδευτικοί. 'Η 'Εκκλησία δια τῶν λειτουργῶν τῆς και τῶν λοιπῶν ὀργάνων τῆς θά πράξῃ άναντιρρήτως τὸ καθῆκόν τῆς έναντι τοῦ παραπλανηθέντος ποιμνίου τῆς. Παραλλήλως όμως οἱ έκπαιδευτικοί έχουν ὡσαύτως τὴν ὑποχρέωσιν νά έπιτελέσουν τὸ ἴδιόν των καθῆκον και εἰς τὸν τομέα αὐτῶν.

"Οθεν παραγγέλλομεν ὑμῖν, ὅπως διατάξῃτε πάντας τοὺς ὑφ' ὑμῶς έκπαιδευτικοὺς λειτουργοὺς, *τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς περιφερείας εἰς ἃς ὑπάρχουν παλαιοημερολογίται*, νά καταβάλλουν πᾶσαν προσπάθειαν δι' ὀμιλιῶν, διαλέξεων, συστάσεων κλπ. πρὸς διαφωτισμόν αὐτῶν και έπαναφορᾶν, εἰ δυνατόν, τούτων εἰς τοὺς κόλπους τῆς έπίσημοῦ 'Εκκλησίας, ἡ ὁποία δέχεται νά έορτάζουν οὗτοι τὰς έορτάς των ὡς πράττουν και σῆμερον, αλλά ὑπὸ κανονικῶν κληρικῶν ὀριζομένων ὑπ' αὐτῆς. 'Ιδιαίτερα μέριμνα δέον νά καταβληθῆ δια τὰ έν τοῖς σχολείοις φοιτῶντα τέκνα των παλαιοημερολογιτῶν, ὡστε οὐχί μόνον νά έπιτευχθῆ ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτῶν ἐκ τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ, αλλά και νά χρησιμεύσουν ταῦτα, εἰ δυνατόν, και ὡς ἡ γέφυρα δια τὴν έπάνοδον και τῶν γονέων των εἰς τὴν έπίσημον 'Εκκλησίαν.

Διερχόμεθα και ἡμεῖς οἱ "Ελληνες και ὁ κόσμος δλόκληρος ἡμέρας κρίσιμους. 'Η ψυχικὴ ένότης και γαλήνη τοῦ πολυδοκιμασθέντος λαοῦ μας εἶναι σῆμερον εἰς τοὺς δεινοὺς αὐτοὺς καιροὺς εἴπερ ποτέ ἡ άλλοτε άναγκαία, πᾶσα δέ άπόπειρα διαταράξεως αὐτῶν εἶναι αὐτόχρομα έγκληματικὴ. Εἶναι παντελῶς άπαρόδεκτον και ἡκιστα τιμητικόν δια τὸ 'Εθνος μας νά έπιχειρῆται ἡ διάσπασις τῆς θρησκευτικῆς μας ένότητος και ἡ διατάραξις τῆς έσωτερικῆς μας εἰρήνης δια τὸσον άσήμαντον άφορμὴν, ὡς εἶναι ἡ τοῦ ἡμερολογίου, ὑπὸ ανθρώπων έλαυνομένων ἐξ ἰδιοτελῶν έλατηρίων, πείσματος, άγραμματοσύνης και τυφλοῦ άναχρονιστικοῦ φανατισμοῦ. Πάντων των 'Ελλήνων, πολὺ δέ περισσότερον των έκπαιδευτικῶν, εἶναι καθῆκον νά παρεμποδίσουν τὴν άντεθνικὴν και άντιχριστιανικὴν αὐτὴν προσπάθειαν.

Ὁ Ὑφυπουργὸς
Γ. ΜΟΔΗΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Κακία κακίας έν κακία προάγει.

Τῶν οικείων κακῶν άκριβεστέρων αἴσθησιν λαμβάνομεν, ὅταν δέροισ τῶς αὐτοῖς περιπεσόντας δεινοῖς και άπυλαγέντας ἴδομεν.

Τοῦτο ίκετῶν εὐγνωμόνων, τὸ κακῶς πάσχοντας μένειν, τὸν δεσπότην θεραπεύοντας.

Οἱ βίῳ διεφθαρμένῳ συζῶντες, ὄφεις γίνονται και σκορπίοι και λύκοι δια τῆς πονηρίας, και βόες δια τῆς άνοίας και κύνες δια τῆς άναισχυντίας.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΕΥΡΙΠΟΥ ΠΑΪΣΙΟΣ

[1753—1757]

(Συνέχεια και τέλος)

Ταῖς ἀρεταῖς ταύταις έστολισμένος ὁ Παῖσιος ἐκρίθη ἄξιος νά ποιμάνῃ τὴν κατ' Εὐρίπον λογικὴν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ, και νά ὀδηγήσῃ ταύτην «πρὸς σωτηρίους νομάς».

Καλεῖται δέ περαιτέρω «ὑπερτίμος και έξαρχος πάσης Εὐβοίας». Ὁ τίτλος οὗτος τοῦ «ὑπερτίμου και έξάρχου πάσης Εὐβοίας» εἶναι γνωστός, δια τοὺς μητροπολίτας Εὐρίπου, ἀπὸ των ἀρχῶν τῆς ΙΖ' έκατονταετηρίδος.

Τὸ άνωτέρω μνημονευθὲν Πατριαρχικὸν Γράμμα Εἰδήσεως, διακρινόμενον δια τὴν ἐκλεκτὴν φράσιν αὐτοῦ, ὡς και έτερα τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἔχει ὡς ἀκούσθως.

«† Κυρίλλος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης και Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἐκκλησίαν μὲν πνευματικὴν εἰκότως τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τὰ Θεοπαράδοτα λόγια ἀπεικάζει, οὐ μόνον ὅτι τὸν σῶρον τοῦ θείου λόγου ὑποδέχεται δια τῆς καταβαλλομένης ταῖς των χριστωνύμων ψυχαῖς εὐσεβοῦς διδασκαλίας τῆς ἱερᾶς ἡμῶν και ἀμωμήτου πίστεως· γεωργιον δέ Θεοῦ κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον οἱ έν τῇ πίστει καταριζόμενοι, ἀλλ' ὅτι και τῇ φιλοπόνῳ γεηπονία, ἐργασία τε, και ἐπιμελείᾳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ένθέου Ἱεραρχίας τῆς δια των σεπτῶν μυστηρίων ἐνεργουμένης, ὡς οὐρανίος ὑετοῖς ἄρδουομένη τε, και πναινομένη, και ὡσπερ εἰ τιον ἡλιακαῖς ἀκτίσι θερμαινομένη τε, και ἔλλαμπομένη ταῖς ἐκπεμπομέναις ἐκεῖθεν φωτιστικαῖς ἐλλάμψεσιν. Ἐνθεν μὲν τοῦ θείου ἀποπληροῦται φωτός, και εἰς τὴν των θείων ἀρετῶν καρποφορίαν προάγεται, φέρουσα έν τριάκοντα, και έν ἐξήκοντα, και έν εκατόν, ὡς ὁ θείος φησὶ λόγος, τὴν κατὰ διαφόρους βαθμοὺς ἀνάλογον ἐπιτηθειότητα τῆς κατὰ ψυχὴν ἐπιδόσεως αἰνιττόμενος. Ἐνθεν δέ τῇ οὐρανίῳ και μυστηριώδει τροφῇ παρὰ τῆς τελεταρχικῆς χάριτος τελειοῦται ἀπολαβοῦσα τὴν πρὸς Χριστόν ένωσιν, και οἰκείωσιν δια τῆς των ἀχράντων μεταλήψεως μυστηρίων, τὴν τε πρὸς τὴν μέλλουσαν, και αἰώνιον ζωὴν, παρασκευὴν τε και ὁδοποίησιν, και τὸν ἀρραβῶνα έντεῦθεν ποριζομένη. Πρὸς γοῦν τὴν πνευματικὴν τελειότητα ταύτην ὁ εὐσεβὴς τοῦ Κυρίου λαὸς ἀρχιερέως πνευματικῇ προστασίᾳ οἰονεῖ ὑπὸ πλουσία και δαμιλεῖ φωτός παρουσία χειραγωγοῦνται, και ἀπευθύνονται, οὗτος δέ ἐστὶν ὁ κατὰ τὰς θείας μνήσεις πρῶτος τελετάρχης, και Ἱεραρχίας ἀπάσης ἐπώνυμος, και πάσης ἱερᾶς γνώσεως ἐπιστήμων, δι' οὗ πρὸς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, και τὸ ἀληκτον και άνέσπερον φῶς παραπέμπονται, υἱοὶ φωτός έν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς ἀναδεικνυόμενοι, συνωδά τῇ θείᾳ, και εὐαγγελικῇ θεσπιαδίᾳ, οὕτω λαμπάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν των ανθρώπων ἀποφαινομένη τε και διαγορευούση πρὸς τοὺς πνευματικοὺς προστατάς, και φωστῆρας των ἁγίων Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐπὶ τοσοῦτον τοιγαροῦν άναγκαία, τελειοῦ-

γοῦ τε, καὶ σωστικωτάτης τυγχανούσης τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξίας, καὶ τελεταρχικῆς δυνάμεώς τε, καὶ χάριτος παντὶ τῷ χριστωνύμῳ πληρώμετι, ὅσον τε ψυχῇ σώματι τοῖς ὀρθοδόξοις συμβαλλομένης, δεόν ἐστὶν ἡμᾶς κατ' ὀφειλὴν ἀπαραίτητον τὰς ἀπανταχοῦ ἐκκλησίας, καὶ παροικίας τὰς τελούσας ὑπὸ τὴν πρόνοιαν, καὶ κηδεμονίαν τοῦ καθ' ἡμᾶς πατριαρχικοῦ, καὶ οἰκουμενικοῦ θρόνου, ὡς ἐξ ἀπόπτου περιωπῆς μεθ' ὅσης πλείστης ἐπιμελείας περιβλέπειν, καὶ καταστοχάζεσθαι, ὡς τὴν φρονίδα τούτου ἀνηλεημένους, καὶ ἐπιτετραμμένους θεόθεν, καὶ τὸν ἄξιον ἐκάστης προσηλὴν προχειρίζεσθαι, καὶ ἐγκαθιστᾶν ὅσπερ μηδεμίαν τῶν ἐπαρχιῶν, τῆς προσφόρου ἀρχιερατικῆς προστασίας ἴμοιρον διαμένειν, καὶ ζημιούσθαι τὰ καιρία τὸ ἐν αὐτῇ χριστωνύμων ἄθροισμα, καὶ λογικὰς ψυχὰς κινδυνεύειν, ὧν οὐδὲ ὁ πᾶς κόσμος ἀντάξιός.

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ τανῦν τὴν ἀγιωτάτην μητρόπολιν Ἐυβρίου, εὐρόντες χηρεύουσαν, καὶ ἐστερημένην ἀρχιερέως γνησίον ἄτε τοῦ ἐν αὐτῇ προαρχιερατεύσαντος κῦρ Προκοπίου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, καὶ τὸ κοινὸν ἀποδεδωκότος χρέος οὐ δεόν ἐκρίναμεν παριδεῖν αὐτὴν ἀνεπίσκειτον, ἀλλὰ σπουδῆν καταβαλόντες ἐπιστήσασθαι ταύτῃ τὸν ἄξιον ποιμᾶναι δυνάμενον πνευματικῇ ποιμαντορίᾳ τὸ ἐν αὐτῇ λογικὸν τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, δεδώκαμεν ἄδειαν τοῖς ἐνδημοῦσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱερωτάτοις συναδελφοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ ὑπερτίμοις ψήφους ποιῆσαι κανονικὰς κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑποτύπωσιν, δι' ὧν ὁ ἀναφανὲς προτιμότερος χειροτονηθὲν ἐν αὐτῇ ἀρχιερέως, καὶ προσηλὴς, καὶ τούτων συντελεσθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ἐφέσου κῦρ Διονυσίου, ἔχοντος καὶ τὰς γνώμας τοῦ Καισαρείας Καππαδοκίας κῦρ Παρθενίου, τοῦ Ἡρακλείας, καὶ Ῥαιδεστοῦ κῦρ Γερασίμου, τοῦ Νικομηδείας κῦρ Γαβριήλ, τοῦ Χαλκηδόνος κῦρ Ἰωαννικίου, τοῦ Προύσης κῦρ Μελετίου, τοῦ Κρήτης κῦρ Γερασίμου, τοῦ Φιλιπποπόλεως κῦρ Σεραφεῖμ, καὶ τοῦ Ἀγγιᾶλου κῦρ Ναθαναήλ, τοῦ Ἀδριανουπόλεως κῦρ Διονυσίου, ἔχοντος καὶ τὰς γνώμας τοῦ Κυζίκου κῦρ Ἀνανίου, καὶ τοῦ Δέρκων κῦρ Σαμουήλ, τοῦ Σερρών κῦρ Ἰωαννικίου, καὶ τοῦ Κώου κῦρ Μελετίου, προεκρίθη καὶ προεξελέγη τῶν ἄλλων εἰς διαδοχὴν τῆς ποιμαντικῆς αὐτῆς προστασίας ὁ δσιώτατος, καὶ λογιώτατος ἐν Ἱερομονάχοις κῦρ Παΐσιος, ὁ καὶ μέγας πρωτοσύγκελλος χρηματίσας τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀνὴρ τίμιος, καὶ ἱεροπρεπῆς, κόσμος τε, καὶ σεμνοπρεπῆς ἐν τε τῷ σωματικῷ καταστήματι, καὶ τοῖς ψυχικοῖς ἡθεσι, πραότητι καὶ φρονήσει διαπρόπων, θεοσεβία τε ἐθραμμένος, καὶ καλῶς τὰ θεῖα πεπαιδευμένος, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὸ ἀγγελικὸν ἡμφιεσμένος σχῆμα, καὶ ἀρετῇ κεκοσμημένος, σώφρων καὶ εὐτακτος, καὶ πεπαιδευμένος, καὶ λόγιος, καὶ τῆς ἔξω φιλοσοφίας ἐγγεγυμνασμένος, σεμνῶς τε βιοτεύων, καὶ διαγωγῆν ἐνδεικνύμενος τὴν πρέπουσαν τῷ ἀγγελικῷ σχήματι, καὶ προᾶν ἔχων, καὶ πείραν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, καὶ σχεδὸν ἄξιός τῆς τοιαύτης προστασίας, δι' ὧν ἀπάντων προτερημάτων αὐτοῦ διὰ τῆς θείας χειραγωγίας, καὶ ἀντιλήψεως,

καὶ ταῖς πατριακαῖς αὐτοῦ νοθεσίαις, καὶ διδασκαλίαις, καὶ μὴν καὶ τῷ κατ' αὐτὸν ὑποδείγματι, καὶ τῷ τύπῳ τῆς καλῆς, καὶ χριστιανικῆς αὐτοῦ πολιτείας δύναται ποίμνιον ποιμαίνειν πνευματικόν, καὶ πρὸς σωτηρίους διάγειν νομάς κατὰ τὸ ἱερὸν τῆς ἀρχιερωσύνης ἐπάγγελμα [sic], εὐαγγελικῶς, καὶ κανονικῶς πολιτευόμενος. Τοῦτον τοιγαροῦν, ἡ μετριότης ἡμῶν μητροπολίτην ἐχειροτόνησε, καὶ ἀρχιερέα ἀνέδειξε γνήσιον, καὶ νόμιμον, καὶ κανονικόν, τῆς αὐτῆς μητροπόλεως. Ὄφειλε τοιγαροῦν ὁ Ἱερωτάτος μητροπολίτης οὗτος Εὐβρίου ὑπερτίμος, καὶ ἔξαρχος πάσης Εὐβοίας, ὁ ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφός, καὶ συλλειτουργὸς κῦρ Παΐσιος, ἀπελθεῖν εἰς τὴν θεόθεν αὐτῷ λαχοῦσαν ταύτην μητρόπολιν, καὶ ταύτης ἐπιλαβέσθαι μετὰ πάντων τῶν ὑποκειμένων αὐτῇ χωρίων, καὶ τῶν ἐνοριῶν ὅσων, καὶ ποιμαίνειν κανονικῶς τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ λογικὸν τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, ποδηγετεῖν τε, καὶ διδάσκειν τὸν ἐν αὐτῇ χριστωνύμων λαόν, ταῖς τε ἀπὸ γλώττης πατριακαῖς νοθεσίαις, καὶ ταῖς ἀπὸ τοῦ ἰδίου βίου χειραγωγίαις, ἀγρυπνεῖν τε ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ φροντίζειν, καταρτίζον αὐτὸν διὰ τῆς ἀνωθεν θείας ἀντιλήψεως, καὶ τὰ πάντα τοῖς πᾶσι γινόμενος κατὰ τὸ ἀποστολικόν, φάναι, λόγιον, ἵνα πάντας, ἢ τοὺς πλείονας κερδήσῃ, καὶ προσαγάγῃ Θεῷ λαὸν περιούσιον, καὶ εὐλογεῖν, καὶ ἀγιάζειν αὐτόν, καὶ πάντα τὰ ἀρχιερατικὰ ἐκτελεῖν μετὰ τῆς τοῦ ἱεροῦ συνθρόνου ἐγκαθιδρύσεως, ὡς γνήσιος ἀρχιερεὺς αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας, καὶ μητροπολίτης κανονικῆς. Ἀναγνώστας σφραγίζειν ἐν αὐτῇ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ ἐνορίᾳ ταύτῃ, ὑποδιακόνους χειροτονεῖν, καὶ ἱεροδιακόνους, καὶ εἰς τὸ τοῦ πρεσβυτέρου ἀξίωμα προβιβάζειν, πνευματικούς πατέρας ἐγκαθιστᾶν δι' οἰκειῶν ἐνταλμάτων, θεῖους τε, καὶ ἱεροῦς ναοὺς καθιεροῦν ἐπὶ σταυροπηγίῳ τῷ ἑαυτοῦ, καὶ πάντα ἄλλα τὰ τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἀνήκοντα διαπράττειν ἀναντιρρόπως, καὶ ἀνεμποδίστως, δεσπόζειν τε, καὶ κυριεύειν ἀπάντων τῶν τῆς μητροπόλεως κτημάτων, καὶ ἀφιερωμάτων, κινήτων τε, καὶ ἀκινήτων, ὡσαύτως καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ἐκκλησιῶν, καὶ ἐξουσιαζέειν ἅπαντα κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροῦς κανόνας, καὶ ἐπιμελεῖσθαι τῶν πρὸς αἵξῃσιν αὐτῶν, καὶ βελτίωσιν. Ὄφειλόντων καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ τῇ Ἐπαρχίᾳ εὐρισκομένων ἐντιμοτάτων κληρικῶν, εὐλαβεστάτων ἱερέων, χρησιμωτάτων ἀρχόντων, καὶ παντὸς τοῦ χριστωνύμου λαοῦ τὴν προσήκουσαν ἀπονέμειν αὐτῷ τιμῆν, καὶ εὐλάβειαν, φιλοφροσύνην τε, καὶ δεξίωσιν, καὶ μνημονεύειν τοῦ κανονικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς, ὡς γενόμεναι, καὶ πείθεσθαι αὐτῷ, καὶ ὑπέκειν ὀλοφύχως ἐφ' οἷς ἂν αὐτοῖς ἐπιτάττοι θεαρέστοις ἐντάλμασι, πειθηνίως τε, καὶ ἀλογοπραγῆτως παρέχειν τὰ ἀνήκοντα αὐτῷ ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα, τὰ ἀπὸ τε κανονικῶν, καὶ ἐμβατοικίων τῶν ἱερέων, συνοικεσιῶν, πανηγύρεων, ζητιῶν, καὶ τῶν λοιπῶν συνήθων τῷ τόπῳ, συντρέχειν τε, καὶ βοηθεῖν αὐτῷ λόγῳ, καὶ ἔργῳ, καὶ κατ' οὐδὲν ἀντιφέρεσθαι ἀτάκτως. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν τιμῆ, καὶ εὐλάβεια πρὸς τὴν ἡμῶν ἀνάγεται μετριότητα, καὶ δι' αὐτῆς εἰς Θεόν, οὐ τὸν τόπον ἔσχηκεν

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΑΣ

Ἰδρυτής, πρῶτος Σχολάρχης
καὶ Διδάσκαλος τῆς Πατριάδος σχολῆς
(1713—1737).

Ὁ Μακάριος ἐγεννήθη λήγοντος τοῦ ΙΖ' αἰῶ-
νος ἐν Πάτμῳ ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ ἐπιφανοῦς οἴκου
Καλογερά. Τὰ πρῶτα γράμματα ἐδιδάχθη ἐν
Πάτμῳ. Πρῶτος δὲ ἄπληθην εἰς Κωνσταντι-
νούπολιν πρὸς ἀπόκτησιν τελειότερας μορφώ-
σεως. Ἐκεῖ ἔτυχε θερμῆς προστασίας τοῦ φιλο-
γενοῦς οἴκου Μαυροκορδάτων, τῶν Ὑψηλάν-
των, τῶν Καρυοφυλῶν καὶ ἄλλων προκρίτων
τοῦ Γένους, μετὰ τῶν ὁποίων συνῆψε σχέσεις.
Ἐσπούδασε τὴν Θεολογίαν καὶ Φιλοσοφίαν ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ἐτελείωσε καὶ τὰς
ἐγκυκλίους σπουδὰς, μαθητεύσας εἰς τὴν Πα-
τριαρχικὴν Σχολήν. Ἐκεῖ ἐξέμαθε καλῶς τὴν
λατινικὴν γλῶσσαν. Ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ
Ἰακώβῳ Μάνῳ, (ἡ' αἰ.) ὅστις ὑπῆρξε διὰ βίου
Σχολάρχης τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς καὶ διὰ
τὸ βαθύ φιλοσοφικὸν πνεῦμα ὠνομάσθη «ὁ ὑπα-
τος τῶν φιλοσόφων». Θεολόγος ἄριστος, ἦτο
γνώστης βαθύτατος τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων
καὶ ρήτωρ διαπρεπής. Μαθηταὶ τοῦ Ἰακώβου
ὀνομάζονται οἱ Νικόλαος καὶ Ἰωάννης ἐκ τοῦ
οἴκου τῶν Μαυροκορδάτων, ὁ πατριάρχης Σα-
μουήλ, ὁ Δημήτριος Προκοπίου καὶ ἄλλοι. Με-
ταξὺ αὐτῶν διακεκριμένην θέσιν κατέχει καὶ ὁ
Μακάριος Καλογεράς. Φύσεως δεξιᾶς, λίαν φι-
λόπονος καὶ ἐπιμελής, διεκρίθη εἰς τὰ γράμματα
καὶ τὰς ἐπιστήμας. Ἡ μόρφωσις αὐτοῦ ὑπῆρ-
ξεν ἀδρομερής. Ἐπωφελήθη τῆς ἀνατροφῆς
λογίων καὶ ἐπιφανῶν ἀνδρῶν. Εἰς ἐξ αὐτῶν
ὑπῆρξεν ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ὁ ἐξ
ἀπορρήτων, ἐκ τῆς πολυχεύμονος πηγῆς τῆς σο-
φίας τοῦ ὁποίου πολλὰ ἤντησε καὶ ὠφελήθη.
Τελειώσας τὰς σπουδὰς του προσηλῆθη διά-
κονος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Νικομηδείας. Ὁ
Νικομηδεῖας ἐκτιμῶν τὰς ἀρετὰς τοῦ Μακα-
ρίου πολλάκις προὔτεινεν εἰς αὐτόν, ἵνα δια-
δεχθῆ αὐτόν εἰς τὸν θρόνον τῆς Νικομηδείας.
Ὁ Μακάριος ὅμως, ἀνὴρ βίου ἡσυχαστικοῦ καὶ

ὁ ἀρχιερεὺς ἐπὶ γῆς. Ὅς δ' ἂν εὗρεθῆ παρὰ ταῦτα
ποιῶν, καὶ κατὰ τι αὐτῷ ἐναντιούμενος, ὁ τοιοῦτος
τῆς τε παρὰ Θεοῦ ὁργῆς, καὶ ἀγανακτήσεως πειρα-
θῆσεται, καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος βαρυτάτοις
ἐπιτιμίαις καθυποβληθήσεται, ὡς ἀλαζῶν, καὶ ἀνυ-
πότακτος, καὶ καταφρονητῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ
τούτοις δὲ ἅπασιν ἀπολέλυται τῇ αὐτοῦ Ἱερότητι, καὶ
ἡ παρούσα πράξις εἰς μόνιμον καὶ διηνεκῆ τὴν ἀσφάλ-
ειαν: Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αἰωνν: κατὰ μῆνα Σεπτέμ-
βριον. Ἰνδικτιῶνος Δευτέρας: † Κύριλλος ἑλέω Θεοῦ
Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης
καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης».

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ

μοναδικοῦ, ζηλωτῆς τῶν πνευματικῶν, ταπει-
νόφρων δὲ φύσει καὶ τὴν Πάτμον πρὸς δρᾶσιν
ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν προσφορωτέραν καὶ
τελεσφορωτέραν εὐρίσκων, προὔτιμησε τὴν εἰς
ταύτην καταφυγὴν ἢ τὸν θρόνον τῆς Νικομη-
δείας, καὶ τοῦ διακόνου τὰ διάσημα ἐθεώρησε
τιμιώτερα τῶν τοῦ διακονουμένου. Ἀνεχώρη-
σεν ὅθεν εἰς Πάτμον κατὰ τὸ 1713. Κατὰ τὸ
αὐτὸ ἔτος ἵδρυσεν ἐκεῖ τὴν Σχολήν του, τὴν ἐκ
τῆς Πάτμου «Πατριάδα» καλουμένην. Εἰς τοῦ-
το παρεκινήθη ὑπὸ τοῦ Ἰθακησίου φίλου του ἱε-
ροκλήρυκος Ἀγαπίου Βουλισμά καὶ τῶν λοιπῶν
ἐκ Κωνσταντινουπόλεως λογάδων, φιλογενῶν
φίλων καὶ συμμαθητῶν του ἐν τῇ Πατριαρχικῇ
Σχολῇ, ὅπου ἐμόρφώθη. Εἶναι ἡ ἐποχὴ, κατὰ
τὴν ὅποιαν πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἱδρύονται
Σχολαί.

Ἡ Σχολὴ ἱδρύθη ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἁγίου
Σπηλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως ἐν τοῖς ὑπάρχουσι
κτιρίοις τοῖς οἰκοδομηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Μητροπο-
λίτου Καισαρείας Γερασίμου, παρὰ τὸ Ἁγ.
Σπήλαιον. Ἡ σχολαρχία του κατωχυρώθη οἰ-
κονομικῶς καὶ ἠθικῶς διὰ Πατριαρχικοῦ Γράμ-
ματος ἐκδοθέντος ἐν ἔτει 1729. Ἡ μεγάλη
προσωπικότης τοῦ Μακαρίου ἀνέδειξε τὴν Πα-
τριάδα καὶ προσήρχετο πληθῆς μαθητῶν ἐξ ὅλης
τῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου, ἐκ Κωνσταντινου-
πόλεως, ἐκ Μακεδονίας, ἐκ τῆς κυρίως Ἑλλά-
δος καὶ τῆς Πελοποννήσου, ἐκ τῆς Κύπρου, τῆς
Κρήτης καὶ τῆς Κυζίκου, ἐκ τοῦ κλίματος τοῦ
Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὡς καὶ ἐκ τῆς
Ρωσσίας.

Ἡ ὁσημέραι αὔξουσα δύναμις τῶν μαθητῶν
ἀπήτησε τὴν εὐρυνσιν τοῦ χώρου τῶν κτιρίων
οικήσεως καὶ διδασκαλίας. Δαπάναις τῶν ἐν
Κωνσταντινουπόλει λογάδων καὶ ἄλλων προ-
κρίτων τοῦ Γένους, προεξάρχοντος τοῦ Μανου-
ήλ Ὑψηλάντου, ἀνδρὸς φιλομούσου καὶ φιλογε-
νεστάτου, μεθ' οὗ ὁ Μακάριος συνεδέετο διὰ
φιλίας.

Μόνος διδάσκαλος κατ' ἀρχὰς ἐπῆρκει εἰς
τὰς πολυμερεῖς ἀπαιτήσεις τοῦ διδακτικοῦ καὶ
παιδαγωγικοῦ προγράμματος τῆς Σχολῆς. Οἱ
μαθηταὶ ἦσαν ὑπότροφοι τῶν εὐγενῶν φιλογε-
νῶν χορηγιῶν ἐκ τε τῆς νήσου καὶ ἐκ τῶν ἐν
τῇ ἄλλοδαπῇ τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῷ Γένει
καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ὁ ἴδιος ἐδίδασκε δωρεάν.

Ἡ αὔξεις τῶν μαθητῶν καὶ αἱ ἀξιώσεις
τοῦ προγράμματος ἀπήτησαν τὴν αὔξισιν καὶ
τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ. Πρασέλαβεν ὅθεν
συνεργάτας διδασκάλους ὧν αὐτός—ὡς συνεί-
θιζε νὰ ὑπογράφηται «Μακάριος διδάσκαλος»
—τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ Κοσμᾶν καὶ Γεράσιμον
Βυζάντιον, ἱερομονάχους ἀμφοτέρους.

Οἱ πρῶτοι μαθηταὶ ἀπελύθησαν ἐν ἔτει 1720,
τῆς φοιτήσεως οὐσης ἑπταετοῦς. Ὁ Μακάριος
εἰργάσθη παλαιῶν ἐναντίον πολλῶν δυσκολιῶν,
ὕψιστάμενος πολλὰς στερήσεις, «λιμῶ καὶ ἐρη-

μία», ως ο ίδιος γράφει, αντιπαλαίων, έχων σύνοικον τὴν ἐρημίαν, ἥτις ἐξηφανίζετο καὶ ἐπνίγετο εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀγάπης τοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς του, ἐν τῇ χαρᾷ, τὴν ὅποιαν παρεῖχον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ του, καὶ ἐν τῇ πίστει αὐτοῦ εἰς τὸ μέγα ἐθνικὸν καὶ χριστιανικὸν ἔργον, ὅπερ ἐν τῇ ἐρημίᾳ του ἐμυσταγῶγει ἐν τῷ Ἁγίῳ Σπηλαίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ μεγάλου Ἐξορίστου τῆς Πάτμου, καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ὀπτασιαστοῦ καὶ συγγραφέως, μαθητοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ὁμοίων πρὸς τὴν Καθολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἐπιστολῶν. Οἱ κόποι καὶ αἱ ταλαιπωρίαι ἔκαμαν αὐτὸν ἀσθενικόν. Δὲν ἀπείχετο ὅμως ἐκ τῶν ἔργων του διδάσκων καὶ ἀπὸ κλίνης, καὶ ἀπ' αὐτῆς ποιούμενος τὰς μετὰ τῶν ὁμιλητῶν του ὁμιλίας.

Τύπος βαθείας εὐσεβείας καὶ πίστεως ὁ ἴδιος ὑπάρχων ἐκ πεποιθήσεων καὶ ἀρχῶν ἐδίδασκε καὶ ἔπραττε, παρέχων ἑαυτὸν ζωντανὸν μιμησεως παράδειγμα.

Ἐκοιμήθη ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1737, εἰς τὰς 17 Ἰανουαρίου.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ ὡς ἐξῆς ἀναγγέλλεται διὰ τοῦ βρεβείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου:

«1737 Ἰανουαρίου 17. Ἐκοιμήθη εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀποκάλυψιν ὁ ἐν Ἱερομονάχοις κύριος Μακάριος Καλογεράς, ὁ σοφώτατος Διδάσκαλος. Οὗτος ὑπερέβη πάντας τοῦ καιροῦ διδασκάλους καὶ κατὰ τὴν ἔσω καὶ ἔξω σοφίαν καὶ ἐγένετο δεύτερος Χρυσόστομος καὶ ποταμὸς ἀνεξάντλητος ἐν ταῖς διδασκαλαῖς καὶ ἐχθρὸς τῶν Λατίνων».

Γινώμαι μαθητῶν τοῦ Μακαρίου περὶ αὐτοῦ.

Ὁ ἐκ Ρωσσίας μαθητὴς τοῦ Μακαρίου εἰς τὰς σελίδας του περὶ Πάτμου καὶ τῆς Πατμιάδος Σχολῆς, πλέκων τὸ ἐγκώμιον τοῦ Μακαρίου, γράφει τὰ ἐξῆς:

«Εἶναι ὁ μακάριος ἀνὴρ ἐνάρετος, πρᾶος, ἀκακος, φιλόξενος. Καὶ πρότερον ἔρημος ἢ νῆσος καὶ ἄγνωστος, νῦν φημίζεται καὶ ἕνεκα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ ἕνεκα τῶν ἀρετῶν τοῦ σοφοῦ τούτου ἀνδρὸς Μακαρίου. Τίνων στεφάνων δὲν εἶναι ἀξία ἢ μακαρία αὕτη κεφαλή; Καὶ ποιοὶ ρητορικοὶ ἔπαινοι δὲν ἀρμόζουσι τῷ ἐκλεκτῷ Μακαρίῳ, ἀφοῦ ἢ πρότερον ἄγνος καὶ ξηρὰ πέτρα ἀποφέρει νῦν καρποὺς καὶ ἐκφύει κρῖνες εὐώδεις; Ἀληθῶς πρὸς τὸ ὄνομα αὐτοῦ συμφωνεῖ καὶ ὁ βίος αὐτοῦ. Μακάριος τὸ ὄνομα, μακάριος καὶ ὁ βίος αὐτοῦ. Διὰ τῆς ἐπιμελείας αὐτοῦ, τῆς δόξης καὶ τῆς σοφίας του ἐμεγαλύνθη ἡ Σχολὴ αὕτη καὶ ἡ Πάτμος εἶναι νῦν εἰς τοὺς ὑπὸ ζυγὸν δυστυχεῖς Ἑλλήνας ἀντὶ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀρκοῦσιν, ὅπως παράσχωσιν εἰκόνα καὶ ἠθογραφίαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ δικαιο-

ΤΟ ΕΝ BOSSEY ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ὑπὸ τοῦ ἐν Bossey (παρὰ τὴν Γενεύην) ἐδρευόντος Οἰκουμενικοῦ Ἰνστιτούτου διοργανώθη καὶ συνεκλήθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Η. Kraemer ἀπὸ 29/8—5/9/1950 συνέδριον ἐκ 30 περίπου κοινωνιολόγων καὶ θεολόγων ἀντιπροσωπευόντων περὶ τὰς δέκα ἐθνικότητας, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἑλλάς. Δὲν προέκειτο περὶ καθαρῶς κοινωνιολογικοῦ συνεδρίου ἀποβλέποντος ἐν γένει εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν κοινωνιολογικῶν μελετῶν, οἷον συνῆλθεν ἐν Ζυρίχῃ εὐθύς μετὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀλλὰ, ὡς ἐτονίζετο ἐν τῇ ἀποσταλείσῃ πρὸς τοὺς συνέδρους προσκλήσει, περὶ τῆς πρώτης προσπαθείας, ὅπως ἔλθῃ εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν ἢ Ἐκκλησία μετὰ τῆς Κοινωνιολογίας. Μᾶλλον συγκεκριμένως εἰπεῖν, προέκειτο νὰ ἐξετασθῇ «ἡ χρησιμότης τῆς Κοινωνιολογίας καὶ τῶν μεθόδων καὶ πορισμάτων αὐτῆς, διὰ τὴν στρατηγικὴν τῆς Ἐκκλησίας», τ. ἔ. διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀποτελεσματικωτέρας ἐπιδράσεως αὐτῆς ἐπὶ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πληρώσεως ἐν γένει τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἀποστολῆς, ἐν τῇ πεποιθήσει, ὡς ἐτονίζετο ἐν τῇ εἰρημένῃ προσκλήσει, ὅτι ἡ τυχὸν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας παραμέλησις τῆς

λογήσωσι διατὶ ἡ Πατμιάς καὶ πῶς αὕτη ἐγένετο πανεύφημος καὶ εἰς τοιοῦτο δόξης καὶ εὐκλείας μετὰ τῶν εὐφήμου μνείας οὐσῶν Σχολῶν τοῦ Γένους ἀνήχθη καὶ αὕτη.

Τοῦ Μακαρίου σχολαρχεύοντος ὁ τιμιώτατος καὶ χρησιμώτατος ἐν ἄρχουσι Κυριτζῆς Μανωλάκης Κιουρτζήμπασης «καταλαβὼν τὸ πρὸ χρόνων οὐκ ὀλίγων θεῖο ἐλέει συγκροτηθὲν ἐν τῇ νήσῳ Πάτμῳ Φροντιστήριον τῶν Ἑλληνικῶν Μαθημάτων καλῶς ἔχον καὶ εὐθηνούμενον, τὴν δὲ οὐκ ἐξαρκοῦσαν ἔχον πρὸς τὴν τῶν μαθητευομένων ἀνάπαυσιν, ἱκανῶν προσελθόντων ἐκ τῶν πέριξ νήσων καὶ ἀλλαχόθεν παιδεύσεως ἔρωτι οἴκοθεν ὀρηθεῖς ἄκοδομησεν ἐκ βάθρων ἰδίοις δαπανήμασιν ἕτερον σχολεῖον, οὐ μακρὰν τῆς ρηθείσης Ἀποκαλύψεως, ἱκανὸν καὶ εὐμέγεθες πρὸς τὴν τῶν μαθητευομένων μετ' ἀναπαύσεως οἴκησιν καὶ ἡσύχιον σπουδῆν. δειμάμενος ἐν αὐτῷ κελλία καὶ καταλύματα ἱκανὰ καὶ εὐρύχωρα καὶ περιοχὴν ἐξαρκοῦσαν». Ἐπροίκισε δὲ αὐτὴν καὶ διὰ κληροδοτήματος ἰσχυροῦ, οὐτινος τὴν διαχείρισιν ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν Μακάριον. Τὸ κληροδοτήμα τοῦτο καὶ ἡ νέα οἰκοδομὴ περιεβλήθησαν τοῦ εὐλογητοῦ κύρους διὰ σεπτοῦ Πατρισρχικοῦ Γράμματος ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Παΐσιου Β' καὶ ἐπιγραφομένου «Συστατικὸν Φροντιστηρίου ἐν Πάτμῳ ἀνεγερθέντος παρὰ τοῦ μακαρίτου Μανωλάκη Κιουρτζήμπαση καὶ διορισμὸς περὶ τῆς κατὰ διαδοχὴν ἐπιστάσεως αὐτοῦ».

Ἄρχιμ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κοινωνιολογίας θὰ ἀπεστέρει αὐτὴν ἑνὸς τῶν ἀρίστων μέσων πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ. Χαρακτηριστικὸν γνώρισμα καὶ τοῦ Συνεδρίου τούτου, καθὼς καὶ πάντων τῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ Ἰνστιτούτῳ συνερχομένων, ἦτο ἡ χριστιανικὴ ἀτμόσφαιρα αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφώσις πάντων τῶν συνέδρων καὶ τὸ σύντονον τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ (6 ὄλαι ὧραι ἡμερησίως).

Τὸ ἀπόγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας (29/8) ἐγένετο μακρὰ εἰσηγήσις ἐκ μέρους τοῦ προεδρευόντος διευθυντοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου κ. Kraemer, ὅστις ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὴν σύγκλησιν τοῦ Συνεδρίου, συνοδευομένου μὲ ἕνα τῶν κυριωτέρων σκοπῶν τοῦ Ἰνστιτούτου, νὰ λαμβάνῃ πρωτοβουλίαν διὰ τὴν ἐξέτασιν μεγάλων προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς τῆς ἐν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ. Ἐπίσης ἐτονίσθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου πόσον αἰσθητὴ εἶναι σήμερον ἡ κοινωνιολογικὴ ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δὴ ὅχι μόνον τῶν καθαρῶς κοινωνικῶν, ἀλλὰ καὶ τινων θεολογικῶν ἔτι ζητημάτων (π. χ. καλυτέρα κατανόησις τῶν αἰρέσεων καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν ἐκκλησιῶν κλπ.), ἂν καί, ὡς ἐτονίσθη, δὲν πιστεῖται οὕτως εἰς τὴν πανάκειαν τῆς Κοινωνιολογίας. Ἀκολούθως καθώρισε συντόμως τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Κοινωνιολογίας καὶ παρουσίασε τὰ ὑπὸ ἐξέτασιν θέματα, πέντε τὸν ἀριθμὸν, τὰ ὁποῖα θὰ ἀναφέρωμεν περαιτέρω, καὶ ἐν γένει ἐξήγησε τὴν σημασίαν τοῦ Συνεδρίου. Τὴν ἐσπέραν ἐγένετο αὐτοσυστάσις τῶν μελῶν καὶ συζήτησις ἐπὶ τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Προέδρου καὶ τῆς μεθόδου τῆς ἐργασίας.

Τὴν 30/8 ἤρχισαν αἱ κύριαι ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου μὲ πρῶτον ὁμιλητὴν τὸν καθηγητὴν τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Κολωνίας καὶ πιστὸν διαμαρτυρόμενον κ. Alfred Müller Armach, εἰσηγηθέντα ἐπὶ τοῦ ἀ' θέματος «Ἡ συμβολὴ τῆς Κοινωνιολογίας πρὸς κατανόησιν τῶν διαφορῶν μορφῶν τῶν κοινωνικῶν σχέσεων καὶ τῶν ἐναλλαγῶν τῆς ὑφῆς τοῦ κοινωνικοῦ βίου», ἐπὶ τῆς εἰσηγήσεως τοῦ ὁποίου, λόγῳ τοῦ θεολογικοῦ καὶ τοῦ γενικωτέρου διαφέροντος αὐτῆς, θὰ ἐνασχοληθῶμεν περὶσσότερον τῶν ἄλλων. Ἀφετηρία τοῦ ὁμιλητοῦ ἦτο ἡ λεγομένη κοινωνιολογία τοῦ Πολιτισμοῦ (Kultursoziologie), ἣτις διακρίνεται διὰ τὸν στενὸν τῆς σύνδεσμον πρὸς τὴν γενικὴν ἱστορίαν τοῦ πνεύματος (Geistesgeschichte), τῇ βοηθείᾳ τῆς ὁποίας ἐμελέτησεν οὗτος τὸ μνημονευθὲν θέμα. Καρπὸς δὲ τῶν ἐν γένει μελετῶν αὐτοῦ ὑπῆρξαν μερικαὶ ἐργασίαι λίαν ἐνδιαφέρουσαι ἰδιαιτέρως τὸν χριστιανὸν κοινωνιολόγον καὶ τὸν πιστὸν ἐπιστήμονα, ἐξ ὧν ἄξια μάλιστα μνείας αἱ Genealogie der Wirtschaftstile (γ' ἐκδ. 1944), ἢ ἐν τῷ Weltv. Archiv τόμ. 61 (1945) δημοσιευθεῖσα μελέτη Zur Soziologie des Europäischen Ostens καὶ τὸ τελευταῖον ἔργον του Das Jahrhundert ohne Gott (1948), ἐν ταῖς ὁποίαις ἐργασίαις εἶναι προφανῆς ἡ ἐπίδρασις τῶν M. Weber, E. Troeltsch καὶ K. Holl. Ὁ ὁμιλητὴς διεπίστωσε τὴν στενὴν σχέσιν μεταξὺ πολιτικῆς ἱστορίας, κοινωνικῆς ἱστορίας καὶ ἱστορίας τῶν χριστ. ὁμο-

λογιῶν, πρὸς ἣν κατεύθυνσιν ἐργάζεται ὁ Tawney ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ὁ Γερμανὸς Joach. Wach ἐν Ἀμερικῇ. Ὁ ὁμιλητὴς ἐν τῷ β' τῶν ἀνωτέρω μνημονευθεισῶν ἐργασιῶν του προσεπάθησε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν μέθοδον ταύτην καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑποστηρίζων ἐν γένει τὴν συμφωνίαν μεταξὺ δογματικῶν μορφῶν καὶ πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς διαμορφώσεως τῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Βυζαντινοῦ Ἰσλαμῶν λαῶν. Ἀνέδειξεν ἐν γένει ὁ ὁμιλητὴς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θεωρίαν περὶ τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ, τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ θρησκευτικοῦ παράγοντος εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἐπὶ γῆς σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ διεπίστωσε τὴν ἐπὶ τῆς σημερινῆς κοινωνίας ἐπίδρασιν τῆς ὕλιστικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Marx, παραλλήλως πρὸς τὴν ὁποίαν βαίνει μία εἰδωλολατρεία καὶ μία νέα ψευδοθρησκεία μὲ χαρακτηριστικὴν ἀδιαλλαξίαν καὶ ὀλοκληρωτισμὸν. Ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς κοινωνίας δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς ὠρισμένους λόγους, κατὰ τὸν ὁμιλητὴν, ἀλλ' εἶναι συγχρόνως ἔκφρασις πνευματικῆς ἀποσυνθέσεως, ἢ δὲ ὑπερνίκησις τῆς παρουσίας κρίσεως δὲν θὰ ἐπιτευχθῇ μόνον δι' ἐπὶ μέρους μέτρων μὴ ἐξικονομῶν μὲχρι τῆς ρίζης τοῦ κακοῦ, ἀπιθάνου οὔσης τῆς ἐπὶ ἀνθρωπιστικῆς μόνον βάσεως μεταβολῆς τῆς καταστάσεως. Ἡ σημερινὴ κοινωνιολογία τοῦ πολιτισμοῦ, ἐτόνισεν ὁ ὁμιλητὴς, βλέπει τὴν μεγίστην καὶ βασικὴν σπουδαιότητα τῆς πίστεως ἢ τῆς ἀπιστίας διὰ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν. Οὗτως ἐμφανίζεται καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἢ καὶ ἐν τῷ προσώπῳ ἰθυνόντων φυσιοδιφῶν τῆς ἐποχῆς ἡμῶν μεταστροφή τῆς ἐπιστήμης ἐναντι τῆς πίστεως. Παραλλήλως δὲ πρὸς τὴν ἐπιστήμην εἶναι ἀπαράιτητος καὶ ἡ πίστις διὰ τὴν ὑπερνίκησιν τῆς σημερινῆς κρίσεως, ἢ ὁποῖα κατὰ τὸν ὁμιλητὴν εἶναι προῖον τῆς λεγομένης Saecularisation, τ. ἔ. τῆς ἀπὸ τῆς θρησκείας ἀποξενώσεως. Ἐπίσης δ' ἀπαραίτητος εἶναι κατ' αὐτὸν ὁ καταρτισμὸς κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ προγράμματος στηριζομένου ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς προσωπικότητος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐπὶ τῆς ἀγάπης ἀφ' ἑτέρου.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ ἐν Freiburg τῆς Γερμανίας καθηγητὴς τῆς Κοινωνιολογίας καὶ ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἐν Ἀμερικῇ ζήσας κ. E. Baumgarten ὁμίλησε περὶ τῆς ἀμερικανικῆς Κοινωνιολογίας, τῆς ὁποίας κύριον γνώρισμα εἶναι ἡ προσαρμοστικότητα (adjustment), ὑπέμνησε δὲ τὰ τρία στάδια τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἐν Ἀμερικῇ μετανάστου (ἐπαφῆ, σύγκρουσις καὶ τέλος προσαρμογῆ πρὸς τὸ περιβάλλον). Τὴν δὲ ἐσπέραν ἐπηκολούθησεν εὐρεία συζήτησις ἐπὶ τῶν δύο εἰσηγήσεων. Ἰδιαιτέρων ἐντύπων ἐνεποίησεν ἡ παρατήρησις τοῦ Γερμανοῦ (πρώην ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Ἀμβούργου καὶ νῦν ἐν Ν. Ὑόρκῃ) καθηγητοῦ κ. Ed. Heimann, τονίσαντος τὴν ἀνεπάργειαν τῆς Κοινωνιολογίας πρὸς ἐξήγησιν τῶν κοινωνικῶν διαταραχῶν ἄνευ τῆς διδασκαλίας περὶ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. Καὶ ἕτερος δὲ Γερμανὸς κοινωνιολόγος, ὁ κ. A. Eickhoff, ὑπέδειξε τὰς δυσχερείας τῆς συνεργασίας τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Κοινωνιολογίας ἐνεκεν τῶν πρὸς ἀλλήλους διαφωνιῶν τῶν κοι-

νωνιολόγων και ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν ἔννοιαν τῆς Κοινωνιολογίας. Τῆς συζητήσεως μετέσχε και ὁ ὑποφαινόμενος, διατυπώσας ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν γενικευσιν τῶν συμπερασμάτων ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς θεωρίας τοῦ Μ. Weber, ἰδιαίτερος ὡς πρὸς τὰ πράγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ θέμα τῆς ἐπομένης ἡμέρας (30 Αὐγ.) ἦτο «Ἡ Ἐκκλησία ὡς κοινωνικὸς θεσμός», ἐφ' οὗ ἐγένοντο δύο ἄλλαι σπουδαῖαι εἰσηγήσεις, μία ὑπὸ τοῦ κ. Ρ. Abrecht, Ἀμερικανοῦ γραμματέως τοῦ κοινωνιολογικοῦ τμήματος τοῦ Study Department τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, και ἕτερα ὑπὸ τοῦ Σουηδοῦ κ. I. Stoltz, γραμματέως τοῦ τμήματος τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας. Ἀμφότεροι ὠμίλησαν μὲ βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀκροατὰς περὶ τῆς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐτῶν ἐφαρμογῆς τῶν κοινωνιολογικῶν μεθόδων. Καὶ δὴ ὁ μὲν πρῶτος ὠμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῆς συμβολῆς τῆς Κοινωνιολογίας πρὸς κατανόησιν τῆς ζωῆς, τοῦ ἔργου και τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀποτελεσματικωτέρας δράσεως αὐτῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἀνεφέρθη εἰς σχετικὰς ἐργασίας ἐν Ἀμερικῇ τοῦ Ρορὲ και Douglas, μάλιστα δὲ τοῦ Ἀμερικανοῦ θεολόγου R. Niebuhr, πρωτοπόρου ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς μεθόδου τοῦ Troeltsch ἐν Ἀμερικῇ. Ἀνέφερε τὰς ἐν Ἀμερικῇ γενομένας ἰδιαίτερας μελέτας ἐπὶ τῆς ποικιλίας τῶν κοινωνικῶν και πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν ἀστικῶν, ἀγροτικῶν και ἐργατικῶν ἐνοριῶν, διαπιστώσας τὴν θρησκευτικὴν συντηρητικότητα τῶν ἀγροτικῶν ἐνοριῶν και ἐξάρας τὴν σπουδαιότητα τῆς στατιστικῆς διὰ τὰς μελέτας ταύτας. Ὁ δὲ ἕτερος ὠμίλητής ὠμίλησε ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πλουσίας πείρας του ἐν τῇ Σουηδικῇ Ἐκκλησίᾳ, τῆς ὁποίας κατὰ τρόπον σεμνὸν και ἀπερίττον κατέδειξε διὰ παραδειγμάτων τὸ ζωηρότατον κοινωνικὸν διαφέρον, παρὰ τὴν ἀρχαιότητα τῆς Ἐκκλησίας ταύτης και παρὰ τὸν στενὸν αὐτῆς σύνδεσμον μετὰ τῆς πολιτείας. Ἐπηκολούθησε συζητήσεως εὐρεῖα και διαφωτιστικὴ ἐπὶ τῶν εἰσηγήσεων τούτων.

Τὴν δὲ ἐπομένην (1 Σεπτ.) τὸν λόγον εἶχον ἄλλοι δύο ὀμιληταί, ὁ γερμανικῆς καταγωγῆς και ἤδη καθηγητῆς ἐν Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις κ. E. Rosenstock-Heussy και ὁ Ἀγγλικανὸς καθηγητῆς (πρώην κομμουνιστῆς και ἤδη ἱερεὺς) J. Casserley, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος ὠμίλησε περὶ τῆς Κοινωνιολογίας ἐξ ἐπόψεως κοινωνιολογικῆς, ὡς νεοσσανσιμωνιστῆς (ὡς τὸν ἐξακροτήρησεν ἐν τῇ ἐπακολούθησάσῃ συζητήσει ὁ ὑποφαινόμενος), ὁ δὲ δεύτερος ἐξήτασε τὴν Κοινωνιολογίαν ἐξ ἐπόψεως θεολογικῆς. Κατὰ τὴν ἐπακολούθησάν ἐθίγη και τὸ ζήτημα τῆς Χριστιανικῆς Κοινωνιολογίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον κυκλοφορήσει ἤδη μεταξὺ τῶν συνέδρων ὠρισμένοι γραπτὰι θέσεις τοῦ ὀμιλητοῦ.

Τὴν πρώτῃαν τῆς ἐπομένης (2 Σεπτ.) εἰσηγητῆς ἦτο ὁ Γάλλος καθηγητῆς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Δικαίου ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Bordeaux και θερμὸς προτεστάντης κ. J. Ellul, ὀμίλησας μετὰ μεγάλης σαφηνείας και δυνάμεως περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς Κοινωνιολογίας διὰ τὴν στρατηγίαν τῆς Ἐκκλησίας,

ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὄρου (στρατηγία), ὡς ὑπενθυμίζοντος κοσμικὰς και κοσμοκρατορικὰς ἐνασχολήσεις (εἰς στρατηγὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Θεός, εἰς δὲν ἀνήκει και ἡ στρατηγία), προετίμησε τὸν ὄρον τακτικῆ. Ὁ κ. Ellul ὑπέδειξε τὰς τε ἐκ τῆς Κοινωνιολογίας ὠφελείας και τοὺς ἐξ αὐτῆς κινδύνους διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις ὀφείλει μὲν νὰ χρησιμοποιοῖ τὰς κοινωνιολογικὰς μεθόδους (στατιστικὰς ἐρεῦνας, στατιστικὰ δεδομένα κλπ.), πλὴν μετὰ πάσης προσοχῆς (προσοχὴ πρὸ τῶν κοινωνιολογικῶν ὀνυμάτων, πρὸ τῆς μόδας και τοῦ μωδερνισμοῦ κλπ.). Πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπέδειξε τοὺς κινδύνους ἐκ τῆς χρήσεως τῆς προπαγάνδας, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τῶν φαινομενικῶς δεδομένων (masque). Ὁ μάρτυς (le témoin) τοῦ Θεοῦ, οἷος εἶναι ὁ χριστιανός, δὲν δύναται νὰ εἶναι κατ' αὐτὸν προπαγανδιστῆς. Τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας τῆς Κοινωνιολογίας ὠρισεν ὡς ἑξῆς: «Ἡ Κοινωνιολογία ὀφείλει νὰ ὀροθετήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας, νὰ παράσχη εἰς αὐτὴν μεθόδους και νὰ ἀσκή κριτικὴν ἐπὶ τῆς δράσεως αὐτῆς, ὑποδεικνύουσα πρὸς τοὺς ἄλλους τὰ ἐνδεχόμενα σφάλματα τῆς τακτικῆς τῆς Ἐκκλησίας.» Ἐπηκολούθησε και ἐπὶ τῆς εἰσηγήσεως ταύτης εὐρεῖα συζητήσεως, δώσασα ἀφορμὴν εἰς εὐστόχους διασαφητικὰς ἀπαντήσεις τοῦ ὀμιλητοῦ. Τὸ δὲ ἀπόγευμα ὠμίλησεν ὁ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Οὐτρέχτης καθηγητῆς τῆς Κοινωνιολογίας κ. J. Kruijt θεωρητικῶς περὶ τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Κοινωνιολογίας, μεθ' ὃ ἐπηκολούθησε διονυχιστικὴ συζήτησις.

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα ἦτο Κυριακῆ, καθ' ἣν ἤρρησε τὸ Συνέδριον, πλὴν τῆς ἐσπέρας, ὅτε ὠμίλησε πρὸς τοὺς συνέδρους, ἐλθὼν ἐπὶ τούτῳ ἐκ Γενεύης, ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν κ. Dr. W. Visser 't Hooft περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως και δὴ περὶ τῶν ἐν Toronto τελευταίων ἀποφάσεων τοῦ μνημονευθέντος Συμβουλίου.

Τὴν 4 Σεπτεμβρίου ὠμίλησε μετὰ δυνάμεως και θέρμης ὁ ἐν τῇ προτεστάντικῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Στρούβουόργου καθηγητῆς τῆς Ἡθικῆς κ. R. Mehl ἐπὶ τοῦ θέματος «εἰς ποῖαν ἔκτασιν δύναται ἡ Κοινωνιολογία νὰ συλλάβῃ τὴν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας», καθορίσας τοὺς περιορισμοὺς τῆς Κοινωνιολογίας ἐπὶ τοῦ ἔδαφους τούτου, λόγω τῆς ἰδιαζούσης θείας ὕφης τῆς Ἐκκλησίας, ὡς corpus Christi ἀφ' ἑνὸς και τῶν οἰκειῶν ἀδυναμιῶν και τῆς ἀνεπαρκείας τῆς Κοινωνιολογίας ἀφ' ἑτέρου. Ἀκολούθως διεπίστωσε τὴν δυνατότητα τῆς ὑπάρξεως Κοινωνιολογίας τῆς Χριστ. Ἐκκλησίας και κατέδειξε τὸ ἀπαραίτητον τῆς καθόλου Κοινωνιολογίας α') διὰ τὴν κατανόησιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς μορφῆς τῆς Ἐκκλησίας και τῆς φύσεως τοῦ κηρύγματος αὐτῆς, β') διὰ τὴν εἰσαγωγὴν μεταρρυθμίσεων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν και γ') διὰ τὴν δημιουργίαν ἐπαφῆς τῆς Ἐκκλησίας και τῶν ἄλλων τύπων κοινωνίας. Ἐπηκολούθησεν εὐρεῖα συζήτησις, εἰς ἣν μετέσχε και ὁ ὑποφαινόμενος. Τὴν ἐσπέραν και τὴν ἐπομένην πρώτῃαν διεξήχθη διονυχιστικὴ συζήτησις

ἐπὶ τοῦ σχεδίου περὶ τῶν συμπερασμάτων τοῦ Συνεδρίου, τὸ ὅποιον ἀναθεωρηθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συζητήσεων ἐπεθυμοῦμεν νὰ παραθέσωμεν ὁλόκληρον ἐν μεταφράσει, ἀλλὰ χάριν συντομίας ἀρκούμεθα εἰς περίληψιν αὐτοῦ.

Α' Θεωρητικὸν μέρος. Διεπιστώθη ἡ ποικιλία τῶν ἐκδοχῶν περὶ τῆς Κοινωνιολογίας ἐν ταῖς διαφόροις χώραις, ἀναλόγως τῶν ἐν αὐταῖς κρατουσῶν συνθηκῶν, ἐγένετο διάκρισις μεταξὺ ἐμπειρικῆς καὶ ἐρμηνευτικῆς Κοινωνιολογίας, ἀποκλεισθείσης (κακῶς καθ' ἡμᾶς) τῆς ὑπὸ τῆς ῥωμαιοκαθολικῆς ἐπιστήμης καλλιεργουμένης κανονιστικῆς Κοινωνιολογίας. Ἀναγνωρίζεται ὅτι ἑκατέρω τῶν λειτουργιῶν τούτων (ἐμπειρική καὶ ἐρμηνευτική) βασίζεται ἐπὶ ὠρισμένων συνειδητῶν ἢ ὑποσυνειδήτων προϋποθέσεων μὴ ἀνηκουσῶν εἰς τὸ πεδίον τῆς Κοινωνιολογίας αὐτῆς καθ' ἑαυτήν, ἀλλ' εἰς τὸ ἔδαφος τῆς πίστεως ἢ τῆς κοσμοθεωρίας, χωρὶς ὅμως τοῦτο νὰ σημαίνει ὅτι ἡ ἐπιστήμη αὕτη δὲν εἶναι αὐτόνομος, ἀλλ' εἶναι ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας. Ἀκολούθως ὑποδεικνύονται τὰ ἐκ τῆς Κοινωνιολογίας μεγάλα ὠφελήματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Θεολογίας. Ὁ χριστιανὸς κοινωνιολόγος ὁρμάται (καὶ εἶναι τοῦτο δικαίωμα του καὶ ὑποχρέωσις) ἐκ τῶν προϋποθέσεων τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας περὶ ἀνθρώπου καὶ κοινωνίας. Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ χρησιμοποίησιν τῶν δεδομένων καὶ τῶν μεθόδων τῆς Κοινωνιολογίας δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ τὴν ιδιότητά της ὡς θεματοφύλακος καὶ φρουροῦ καὶ ἐρμηνευτοῦ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἠθικῆς. Ἡ κοινωνιολογία βοηθεῖ τὴν Ἐκκλησίαν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς κοινωνικῆς της ἀποστολῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοκριτικὴν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποστολῆς ταύτης. Ἐπίσης διεπιστώθη συγγένειά τις μεταξὺ ἐκκλησιαστικῆς δράσεως καὶ Κοινωνιολογίας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς πασχούσης κοινωνίας πρὸς ἄρσιν τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας.

Β' Πρακτικὸν μέρος. Ἐνταῦθα γίνονται ὠρισμένα εἰσηγήσεις πρὸς τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (δημοσίευσίς σχετικῶν ὁδηγιῶν πρὸς χρησιμοποίησιν τῶν κοινωνιολογικῶν μεθόδων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ συγκεκριμένον παραδειγματῶν εἰλημμένων ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς διαφόρων χωρῶν καὶ ἐκκλησιῶν. Ἐκκλησίαι πρὸς τὰς ἐκκλησίας πρὸς ἀνάπτυξιν κοινωνιολογικοῦ διαφέροντος καὶ πρὸς κοινωνικὴν δράσιν διὰ νέων μεθόδων. Σύγκλησις σχετικῶν τοπικῶν συνεδρίων. Εἰδικὴ ὑπόδειξις πρὸς τὴν ὁργάνωσιν Faith and Order διὰ τὴν χρησιμοποίησιν κοινωνιολογικῶν μεθόδων διὰ τὴν μελέτην τῶν ἐκκλησιαστικῶν διαφορῶν). Ἀναγνωρίζεται ἡ σπουδαιότης τῆς κοινωνιολογικῆς ἐρευνῆς διὰ τὸ ἔργον τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ ἰδιαιτέρως ἀναδεικνύεται ἡ ἀνάγκη τῆς κοινωνιολογικῆς μορφώσεως τοῦ κλήρου.

Τοιοῦτον ὑπῆρξεν ἐν ὀλίγοις τὸ ἔργον τοῦ σπουδαίου τούτου συνεδρίου, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ὠχρὰ αὐτῆ εἰκὼν ἐλπίζομεν ὅτι θὰ βοηθήσῃ ἂν μὴ τι ἄλλο, εἰς τὴν κατανόησιν τῆς σημασίας τῆς Κοινωνιολογίας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ βασιλῆς.

Ἡ τοῦ Κυρίου παραβολὴ περὶ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ἐνεφάνισε τὴν μεγάλην τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν ἐναντι τοῦ ἐμπράγματος μετάνοιαν ἐπιδείξαντος. Ὁ λόγος δὲ τῆς κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην Κυριακὴν μνείας τῆς δευτέρας καὶ ἀδεκάστου παρουσίας τοῦ Κυρίου, καθ' ἣν θὰ ἀποδώσῃ ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα του, εἶνε ἢ ὑπόμνησις δι, ἂν ὁ Θεὸς εἶνε ἀκρῶς φιλάνθρωπος, εἶνε ἐν ταῦτῳ καὶ δίκαιος κριτῆς, ἵνα μὴ ὁ ἄνθρωπος, θαρρήσας ἐκ τῆς θείας φιλανθρωπίας, ἐξολισθήσῃ εἰς ἀκηδίαν καὶ ἀμέλειαν. Ἀνέγκη, λοιπόν, νὰ ὑπομνησθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ἡμέρα τῆς δικαίας διὰ τὰ πεπραγμένα ἀνταποδόσεως, διὰ νὰ ἐπαναχθῇ εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἐκ τῆς διεξαγωγῆς ὅμως τῆς ἐσχάτης κρίσεως διδασκόμεθα, ὅτι πασῶν τῶν ἀρετῶν κρείττων εἶνε ἡ ἔμπρακτος συμπάθεια πρὸς τὸν πάσχοντα ἄνθρωπον, ἐφ' ᾧ καὶ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία «περικαθάρωμεν ἑαυτοὺς ἀδελφοί, τῇ βασιλίδι τῶν ἀρετῶν». Εἰς τὴν ἄσκησιν, λοιπόν, ταύτης κυρίως τῆς ἀρετῆς καλοῦνται οἱ πάντες καὶ πάντοτε μὲν, μάλιστα δὲ κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῆς πνευματικῆς περισυλλογῆς.

Τὸ κύριον αἷτιον.

Ἡ τελευταία τοῦ ἐν τῷ Τριωδίῳ προλόγου τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς Κυριακῆς, ἡ λεγομένη «τῆς Τυρινῆς», μᾶς ὑπομνησκει τὴν ἐκ τοῦ παραδείσου ἐξορίαν τῶν πρωτοπλάστον συνεπελά τῆς ἀνυπακοῆς εἰς τὸ πρῶτον πρὸς αὐτοὺς θεῖον παράγγελμα. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ προᾶξις ἐκείνη ἐβάρυνεν ἐπὶ σύμπαντος τοῦ ἐκ τοῦ πρώτου ἐκείνου ζεύγους προελθόντος ἀνθρωπίνου γένους, διαπιστοῦται ἐντεῦθεν ὅτι πάντων τῶν καθ' ἡμᾶς ληθηρῶν κύριον αἷτιον ἐγένετο ἡ παράβασις. Ἡ διὰ τῆς ἐκ τοῦ παραδείσου, λοιπόν, ἐκδιώξεως τῶν πρωτοπλάστον στήρσις τῆς προτέρας εὐδαιμονίας των καὶ ὁ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς ἐξωπαραδείσιος θρηγος καὶ ὀδυρμὸς των διδάσκει τὸ καθῆκον τῆς πρὸς τὴν θείαν βουλήν διαρκοῦς συμμορφώσεως τῶν ἀνθρώπων ἵνα μὴ στερηθῶσι τῆς ἐξ αὐτῆς ψυχικῆς εὐφροσύνης.

Ἡ ὁρθὴ θέσις.

Ὅφειλομεν νὰ ὁμιλογήσωμεν, ὅτι πρώτην φορὰν τὸ ἐλληνικὸν κράτος λαμβάνει τὴν ὁρθὴν θέσιν ἐναντι τῆς τυφλῆς κατὰ τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνταρσίας τοῦ Παλαισημερολογισμοῦ. Ἐπρεπε νὰ καταταράξουν τὴν ἐλληνικὴν κοινωνίαν τὰ τόσα σκάνδαλα τῆς ἀξιοδακρύτου ταύτης παρασυργαγῆς διὰ τὰ ἀντιληφθῆ ὁ πολιτικὸς κόσμος τὸ ἀποτελέσμα τῆς ἀσυγγνώστου ἀσυνδοσίας τῶν ὑπὲρ ἑαυτῶν μονοπωλησάντων τὴν «γνησίαν ὀρθοδοξίαν» καὶ τῇ ἀνοχῇ του θέντων ἑαυτοὺς ὑπὲρ πάντα νόμον, τάξιν καὶ θεσμόν. Τὴν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἁρμονικὴν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας συνεργασίαν τῆς κυβερνήσεως μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἐν ἄλλῃ σελίδι τοῦ ἀνὰ χεῖρας φύλλου δημοσιευομένη Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας πρὸς σύμπαντα τὸν ἐκπαιδευτικὸν κόσμον τῆς χώρας, καλοῦ-

μενον να συνεργήση εις την διαφώτισιν τῶν ἀπλοϊκῶν, ἵνα μὴ ὑπὸ ἐπιτηδείων παρασύρῳνται εἰς ἀπειθείαν πρὸς τε τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὴν νόμιμον τάξιν τῆς Πολιτείας.

Συγκινητικὴ κίνησις.

Ἐπὶ τῇ ἐνάργει τῆς τσοσαρακοσιτῆς μέγας ἡκούσθη ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ συναγεμῶς ἐκλήσεων ὑπὲρ ἀποδόσεως τῶν ἀπαχθέντων ἑλληνοπαίδων εἰς τὰς ἐστίας καὶ τοὺς γονεῖς των. Εἰς τὰς ἀγγελικὰς καρδιῶν καὶ γενναίων ψυχῶν τῆς Γαλλίας» ἔσπευσαν νὰ ἐνώσουν τὰς τόσον ἐνθαρρυντικὰς των ἐκλήσεις ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὁ τῶν Παρισίων Ἀρχιεπίσκοπος, μεγάλην δ' ἀπήχησιν ἔσχον καὶ αἱ μητρικαὶ φωναὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ γυναικείων ὁργανώσεων ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τῆς χάριτος εἰς τὰς τόσον πληγείσας καρδίας τῶν μητέρων καὶ τῶν παιδίων των. Βαθεῖα εἶνε ἡ εὐγνώμων συγκίνησις τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τούτων τοῦ καθολικοῦ κόσμου καὶ ὑλοῦ ὑπὲρ τῶν τόσον δοκιμαζομένων ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος πληροφορηθεῖσα, ὅτι τινὲς τῶν κληρικῶν ἐν τε τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγινώσκουσιν ἐκφώνως τὰς εὐχὰς τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν φυλλάδα τῆς θ. λειτουργίας, τὴν παρὰ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου ἐγκεκριμένην, παρεκάλει δι' ἐγκυκλίου τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας ὅπως ἀπαγορεύσωσι τοῦ λοιποῦ εἰς τοὺς τυχόν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ των ἀναγινώσκοντας ἐκφώνως τὰς ὡς εἴρηται εὐχὰς, ἐκδίδοντες σχετικὰς περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐντολὰς καὶ ἐπιβάλλοντες τὰς δεούσας κυρώσεις εἰς τοὺς παραβαίνοντας τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν, ἅτε τοῦ ἐκφώνου τῶν εὐχῶν ἀντικειμένου πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν πράξιν αὐτῆς, δημιουργοῦντος δὲ καὶ ἀνομοιομορφίαν ἐν τῇ λατρείᾳ.

— Ἐν συνεχείᾳ προγενεστέρως ἐγκυκλίου αὐτῆς περὶ τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ ζητήματος ἡ Ἱερά Σύνοδος παρεκάλει τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας ὅπως, ἅμα τῇ πληροφῶρᾳ κινήσεως ψευδοπισκόπων καὶ ψευδοτερέων παλαιοημερολογιτῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ των, καταγγέλλωσιν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελέα ἢ εἰς τὴν κατά τόπον δικαστικὴν ἀρχὴν ἐπὶ ἀντιποιήσει Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἵνα ἐπιτευχθῇ ὁ ἄμεσος ἀποσηματισμὸς αὐτῶν, εἰς δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ κουρά.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπιθυμοῦσα νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν οἰκιακῶν σκευῶν καὶ ἐπίπλων τῶν Μητροπολιτικῶν μεγάρων καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν βιβλιοθηκῶν τῶν Ἱ. Μητροπόλεων, ἀπηύθυνε περὶ τούτου ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας.

— Δι' ἐτέρας πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας ἐγκυκλίου ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐζήτησε παρ' αὐτῶν πληροφορίας περὶ τῶν Πρωτοσυγκέλλων, τῶν Ἱεροκλήρων, τῶν ἐγγάμων καὶ ἀγάμων θεολόγων τῶν ὑπηρετούντων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν, προτιθεμένη νὰ καταρτίσῃ εἰδικὰ μητρώα τῶν Ἱ. Μητροπόλεων.

— Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. συνοδικῶν συνέδρων Μητροπολιτῶν Μεσσηνίας Χρυσοστόμου καὶ Ἀργολίδος Χρυσοστόμου τῆ συμμετοχῇ καὶ τοῦ Οἴκου. Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας Σεβ. Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, ἀνέλαβε νὰ μελετήσῃ τὸ ζήτημα τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας.

— Ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου ἐνεγράφησαν εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐκλογίμων Ἀρχιερέων οἱ Ἀρχιμανδρίται Δαμασκηνὸς Κοτζιάς, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Τιμόθεος Ματθαϊάκης.

— Χθὲς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐξέλεξε Ἐπίσκοπον Μυρέων τὸν Πανοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Τιμόθεον Ματθαϊάκην ὡς βοηθὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσβόνικης. Μετὰ τὴν διαλογὴν τῶν ψήφων ἡ Ἱ. Σύνοδος κατελοῦσα εἰς τὸ ναῦδριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἐτέλεσε τὸ κεκανονισμένον μῆνυμα.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κατὰ τὸ λήξαν δεκαπενθήμερον προήδρευσε τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Ἁγ. Παύλου (17), τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνοικοδομήσεως Ἱερῶν ναῶν (21 καὶ 28), τῆς ἐπίσκεψιν τῶν ὑπουργῶν Γεωργίας κ. Λαμπροπούλου (16) καὶ Ἐσωτερικῶν κ. Μπακοπούλου (19 καὶ 27), ἐπεσκέφθη δὲ εἰς τὸ ὑπουργεῖον Ἐργοκευμάτων καὶ Ἐθν. Παιδείας τὸν ὑφυπουργὸν κ. Μόδην (22) καὶ τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ (27) τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Σ. Βενιζέλου.

— Τῇ Κυριακῇ (18) ἡ Α. Μ. προέστη τῆς ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῶι τελεσθείσης δοξολογίας ἐπὶ τῇ 37ῃ ἐπετείῳ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς αὐτονομίας τῆς Βορείου Ἡπείρου. Κατ' αὐτὴν παρήσαν ἀντιπρόσωποι τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Κυβερνήσεως, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων, τὰ διοικητικὰ Συμβούλια τῶν ἀκριτικῶν, κυπριακῶν καὶ ἄλλων σωματείων.

— Μετακληθέντες τηλεγραφικῶς εἰς Ἀθήνας συνήλθον τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ (26) ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν οἱ Ἱεροκήρυκες τῶν Ἱ. Μητροπόλεων, πρὸς τοὺς ὁποίους ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀναληφθείσης προσπάθειας ὑπὲρ ἀνοικοδομήσεως τῶν 800 κατεστραμμένων ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἀνταρσίας ἱ. ναῶν τῆς χώρας. Ἡ Α. Μ. παρήτρυνε τοὺς Ἱεροκήρυκας, ὅπως, ὡς στελέχη τῆς Ἐκκλησίας, περιοδεύσωσιν ἕκαστος ἀνά τὴν περιφέρειαν τῆς οἰκείας Ἱ. Μητροπόλεως ἵνα ἐμπνεύσωσιν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου τὸν προσήκοντα ζῆλον εἰς τὸν λαόν, κινητοποιήσωσι δ' ἕκαστα-χοῦ τὰ ἀπαραίτητα πρὸς συνεργασίαν πρόσωπα. Τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐτοιμαζομένου διὰ τὴν 4 Ἀπριλίου Πανελληνίου ἐράνου — εἶπεν ὁ Μακαριώτατος — στηρίζει ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰ στελέχη τῆς καὶ τὸν ἐγγνωσμένον ζῆλον αὐτῶν.

Μετὰ τῶν Ἱεροκλήρων ἐκλήθησαν καὶ κληρικοί τινες τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, οἵτινες θὰ ἀποσταλῶσιν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὰς στερούμενας Ἱεροκλήρων ἐπαρχίας διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν.

Πάντες οἱ προσκληθέντες ἐφωδιάσθησαν διὰ λεπτομεροῦς προγράμματος τῆς διὰ τὴν ἀνοικοδομίαν τῶν ναῶν ἐξορμήσεως, περιέχοντος ὁδηγίας περὶ διοργανώσεως τοῦ ἐράνου ἐν τε Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

— Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δι' ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς αἰδεσιμωτάτους πρεσβυτέρους καὶ διακόνους, τοὺς προσωρινῶς καὶ χάριν σπουδῶν διωρισμένους ἐν Ἀθήναις, καθίστησιν εἰς αὐτοὺς γνωστὸν, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐνταῦθα παραμονῆς των εἶναι περιορισμένος, διαρκῶν μόνον ὅσον ἀπαιτεῖται ὑπὸ τῶν κανονικῶν καὶ ἐπιτυχῶν πανεπιστημιακῶν αὐτῶν σπουδῶν. Ὅθεν ἡ Α. Μ. προτρέπεται πατρικῶς ὅπως πάντες οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας πρὸς πανεπιστημιακὰς σπουδὰς, συνειδότες ἑαυτοῖς ἀμέλειαν καὶ ἀποτυχίαν περὶ ταύτας, ὡς τίμοι καὶ εὐσυνείδητοι καθὼς ἐμπέπει εἰς κληρικούς, οἰκονομοῦντες τὰ κατ' ἑαυτοὺς, ἀναχωρήσωσιν διὰ τοὺς τόπους τῆς προελεύσεώς των, προσφέροντες οὕτω, ἀντὶ νὰ παραμένωσιν ἐνταῦθα ἄκαρποι, ὑψίστην ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος καὶ ἀπαλλάσσοντες τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν ἀνεπιθυμητῶν εἰς αὐτὴν καὶ δυσαρέστων εἰς τοὺς ἐνεργειῶν.

— Ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡ Πρω-

τουσυγκελλία της 'Αρχιεπισκοπής δι' έγκυκλίου πρὸς τοὺς ἱερατικῶς προϊσταμένους τῶν Ι. ναῶν αὐτῆς καθιστώσα γνωστὴν τὴν κατ' αὐτὰς εἰς καλλιτεχνικώτατον χρυσόδετον τόμον ὑπὸ τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας ἔκδοσιν τοῦ «'Ιερατικοῦ» κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως καὶ ἐντελλομένη δπως μόνον αὐτοῦ, ὡς τοῦ ἐπισημοῦ τῆς 'Εκκλησίας 'Ελλάδος κειμένου, γίνεται χρῆσις κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἱερῶν τελετῶν, παρήγγειλεν δπως σπεύσωσι νὰ προσκομίσωσιν εἰς τὴν Πρωτοσυγκελλίαν ἀπάσας τὰς ἐν τοῖς ναοῖς ἐν χρῆσει μέχρι τοῦδε λειτουργικὰς φυλλάδας καὶ ἀντικαταστήσωσιν αὐτὰς διὰ τοῦ ἐν λόγῳ «'Ιερατικοῦ», ὅπερ ὀφείλουσι νὰ προμηθεύσωσιν ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας ἀντὶ 40.000 δραχμῶν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δηλοῦται ὅτι «ἡ 'Εκκλησία τῆς 'Ελλάδος, βαίνουσα βαθμιαίως εἰς τὴν ἔκδοσιν ἀπάντων τῶν λειτουργικῶν βιβλίων, σκοπεῖ νὰ δώσῃ αὐθεντικὸν κείμενον, οὕτως ὥστε κατὰ ὁμοίωμορον καὶ ἑνιαίον τρόπον νὰ τελῶνται τὰ τῆς θείας λατρείας εἰς ἀπαντας τοὺς ἱεροὺς ναοὺς. Ἐντεῦθεν εὐνόητον ὅτι καθήκον τῶν εὐλαβεστάτων ἱερέων εἶναι δπως ἐνισχύσωσι τὴν προσπάθειαν ταύτην, συμμορφούμενοι πρὸς τὴν διδομένην ἐντολήν».

—'Η Πρωτοσυγκελλία τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς, ἀναγγέλασα δι' ἔγκυκλίου πρὸς τοὺς ἱερατικῶς προϊσταμένους καὶ τὰ 'Εκκλησιαστικὰ Συμβούλια τῶν Ι. ναῶν αὐτῆς τὰ τῆς προσεχοῦς κατὰ τὴν Μεγ. Πέμπτην ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίας παρασκευῆς 'Αγίου Μύρου, καθ' ἃ δι' εἰδικῆς συνοδικῆς 'Εγκυκλίου ἀνεκινώθη περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος 'Ιανουαρίου, ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου προέτρεψεν δπως κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνακοινωθῇ τοῦτο πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα μετὰ σχετικῆς ἐκκλήσεως, περιαχθῇ δὲ δίσκος συνδρομῆς εἰς προμήθειαν τῶν ἀπαιτουσῶν μεγάλας δαπάνας πολυτιμῶν ὕλων, ἐξ ὧν τὸ 'Αγιον Μύρον παρασκευάζεται, χωρὶς ν' ἀποκλείεται καὶ οἰαδήποτε ἄλλη πρὸς τὸν ἱερόν τοῦτον σκοπὸν εἰσφορά τῶν ναῶν καὶ παντὸς εὐσεβοῦς χριστιανοῦ.

—Δι' ἄλλης ἔγκυκλίου ἢ Πρωτοσυγκελλία τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς ἀγγέλλουσα πρὸς τοὺς αὐτοὺς προϊσταμένους τὴν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας κ. Βασ. Βέλλα ἔκδοσιν «'Απανθισματος ρητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πρὸς χρῆσιν ἐν τῷ θ. κηρύγματι μεθ' ἔρμηνευτικῶν σημειώσεων», ἐν ᾧ ὁ κ. καθηγητῆς συνήθροισε καὶ κατέταξε καθ' ὕλην τὰ σπουδαιότερα χωρία τῆς Παλ. Διαθήκης, τὰ δυνάμενα ἄριστα νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἐν τῷ θείῳ κηρύγματι, ὥστε διὰ πᾶν θέμα νὰ ἔχη τις πρόχειρα τὰ ὠραιότερα ρητὰ τῆς Παλ. Διαθήκης, συνιστᾷ τὸ ἀπάνθισμα τοῦτο ὡς χρησιμώτατον καὶ ἀπαραίτητον βοήθημα διὰ τὸν ἱεροκήρυκα καὶ πάντα κληρικόν καὶ παροτρύνει εἰς ἀπόκτησιν αὐτοῦ ἀντὶ δρχ. 25.000 εἴτε ἐν τῷ Γραφείῳ Γάμων τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς, εἴτε ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῆς 'Αποστολ. Διακονίας.

—'Ο Θεοφ. Ἐπίσκοπος Εὐρύπου κ. Ἀλέξιος ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μ. τὸν 'Αρχιεπίσκοπον μετέσχε τῇ 16 λήξαντος μηνὸς τῆς Α' συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου τοῦ «Ἔτους τοῦ Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ», τῇ δ' 20 τοῦ αὐτοῦ παρέστη κατὰ τὴν ἐν τῷ «Παρνασσῶ» διοργανωθείσαν ὑπὸ τῶν ἑλληνοαμερικανίδων γυναικῶν διάλεξιν τοῦ κ. Στρόου.

Θεολογικὴ Σχολή. Ὁ πτυχιόχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Παναγ. Κρήστου ὑποβάλων εἰς αὐτὴν διατριβὴν ἐπὶ διδακτορικῆ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ζωὴ ἀληθινή κατὰ τὴν διδασκαλίαν Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου» καὶ ὑποστάς εὐδόκιμον δοκιμασίαν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῆς Σχολῆς διδάκτωρ τῆς Θεολογίας.

—**Διὰ τοῦ Σουηδικοῦ α/π «SAMELANT» ἐκομίσθησαν εἰς Πειραιᾶ 20 τόνοι ἱματισμοῦ καὶ ὑποδήσεως, νέα δωρεὰ τοῦ ἐν Στοκχόλμῃ Σουηδικοῦ Ταμείου Προστασίας**

Παιδιῶν, πρὸς τὸν Μακαριωτάτον 'Αρχιεπίσκοπον, διὰ τοὺς συμμοριοπλήκτους πληθυσμούς.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

Ἰ. Μητρόπολις Ἀττικῆς—Μεγαρίδος

Τῇ 17ῃ Δεκεμβρίου ἡ Α. Σ ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος προέστη τοῦ Ἀγιασμοῦ ἔγκαινιων τοῦ «Κέντρου Ἐνώσεων καὶ Ὁμίλων τῆς Ἑνορίας Ἀγίου Γεωργίου» ἐν Ἐλευσίνῃ μετὰ σύντομον προσφώνησιν τοῦ προϊσταμένου τῆς ἐνορίας ἡ Α. Σ. ὁμιλήσας καταλλήλως πρὸς τὰ συγκεντρωμένα μέλη τῆς Ἐνώσεως, ἠνοιξε τὴν αἴθουσαν συσκέψεων καὶ βιβλιοθήκης καὶ τὴν αἴθουσαν τῆς λέσχης τοῦ Κέντρου. Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν καὶ ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν τῆς Ἐλευσίνας.

Ἰ. Μητρόπολις Θήρας

Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Θήρας κ. Σπυρίδων δι' ἔγγραφου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἰ. Σύνοδον συγχαρεῖς αὐτὴν «διὰ τὴν πρὸς βελτίωσιν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ κλήρου προσπάθειαν προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου σεπτοῦ προκαθημένου αὐτῆς», ἐξέφρασε τὰς ἐγκαρδIOUS αὐτοῦ εὐχαριστίας, ἐν ταυτῷ δ' ὑπέβαλε καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης τοῦ ὑπ' αὐτὸν κλήρου «σὺν τῇ ὑποσχέσει δι, ὡς πράττει πάντοτε, δὲν θὰ ὑστερήσῃ καὶ ἐφεξῆς ἐκτελῶν τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως».

Ἰ. Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σιατίστης, ὁ κατὰ τὴν ἀνά τιν Β. Ἑλλάδα περιοδεῖον τοῦ ἐπισκεφθεὶς τὴν Σιάτισταν Πρωθυπουργὸς προήδρευσε ουσκέψεως ἐν τῇ μεγάλῃ αἴθουσῃ τοῦ νέου Μητροπολιτικοῦ μεγάρου περὶ τῶν ἀπασχολούντων τὴν Ἰ. Μητροπολιν ζητημάτων τῆς Ἐπαρχίας. Μετ' εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου, ἀπεφασίσθη νὰ δοθοῦν εἰς τὸ ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτοῦ Ταμείον Ὑδρεύσεως Σιατίστης σιδηροσωλήνες 16.000 μέτρων ἀξίας ἐνὸς δισεκατομμυρίου δρχ. διὰ τὴν μεταφορὰν ὕδατος ἐκ τοῦ ὄρου «Μπουρίνος» εἰς τὴν Σιάτισταν, πάσχουσαν ἐκ λειψυδρίας, τεθοῦν δὲ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου δρχ. διακόσια ἑκατομμύρια διὰ τὴν ἀνάγεισιν εὐπρεποῦς κτιρίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Μικροκάστρου, ὅπου θὰ ἐγκατασταθῇ τὸ ὑπὸ Ἰδρυσιν Ἐκκλησιαστικῶν Ὁρφανοτροφείων τῆς Ἐπαρχίας Σισανίου καὶ Σιατίστης. Ἡ Α. Σ. διερμηνεύουσα τὰ αἰσθήματα τῶν χριστιανῶν τῆς ἐπαρχίας τοῦ ἐξέφρασε τὴν βαθεῖαν αὐτῶν εὐγνωμοσύνην.

Τῇ 18 Ἰανουαρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐτέλεσεν ἐν Ἐρατύρᾳ ἀγιατμόν ἐπ' ἔγκαινιους τοῦ νέου μεγαλοπρεποῦς διδακτηρίου, εἰς τὸ ὅποιον θὰ στεγασθοῦν τὰ δύο Σχολεῖα τῆς πολυπαθοῦς Κοινότητος, καὶ εἰς τὰ χωρία τῆς Ἐπαρχίας Γρεβενῶν Βατόλακκος καὶ Μαυρανέους ἐπ' ἔγκαινιους τῶν «σπιτιῶν τοῦ παιδιοῦ» ὅπου καὶ ὠμίλησε καταλλήλως. Εἰς πάσας τὰς τελευταίας παρέστη τὸ Βασιλικὸν Ζεύγος, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ αἱ ἀκολουθίαι τῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Δωδεκάνησα. Κατὰ πληροφορίας ἐκ Κων/πόλεως τῇ 15 λήξαντος μηνὸς ἐτελέσθη ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῶ τὸ μήνυμα τοῦ νεοεκλεγέντος Μητροπολίτου Ρόδου κ. Σπυρίδωνος, πρώην Ἐπισκόπου Ἀπαμείας καὶ βοηθοῦ τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Πατριᾶς Σχολή Τῇ 18 παρ. Ἰανουαρίου, Κυριακῇ, ἐτελέσθη ἐν τῷ ἀγίῳ Σπηλαίῳ τῆς Ἱεράς Ἀποκαλύψεως κατανυκτικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ τῇ 17 Ἰανουαρίου 1737 κοιμηθέντος ἐν Κυρίῳ Ἰδρυτοῦ καὶ πρώτου Σχολάρχου καὶ διδασκάλου τῆς Πατριμῆδος Σχολῆς Μακαρίου Καλογερά, θεσιπσθέντος δπως κατ' ἔτος τελῆται ἐφεξῆς τὸ μνημόσυνον τοῦτο τῇ πρώτῃ μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς κοιμήσεως τοῦ Κυριακῇ. Τῆς τελεσεως τοῦ μνημοσύνου μετέσχον ὁ πανοσ. Ἐκκλησιαρχῆς κ. Γεράσιμος, ἀναπληρῶν τὸν ἀπουσιάζοντα Ἠγούμενον, καὶ οἱ πανοσ. Πατέ-

ρες 'Αμφιλόχιος, Μελέτιος, 'Επιφάνιος και 'Ιερεμίας, παρήσαν δὲ τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν τῆς Σχολῆς καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς Πατριάδος, οἵτινες καὶ ἔψαλον ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς κ. Παντελιού.

Κατὰ τὴν μετ' αὐτὸ ἐν τοῖς νέοις κτιρίοις τῆς Σχολῆς δεξίωσιν ὁ Διευθυντὴς αὐτῆς πανοσιολογ. 'Αρχιμ. κ. Μελέτιος Γαλανόπουλος παρέσχεν ἐν ὁμιλίᾳ τὴν εἰκόνα τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Σχολῆς καὶ τοῦ ἔθνικοῦ αὐτοῦ ἔργου, συνεχιζόμενον διὰ τῆς πρὸ τετραετίας ἐπανιδρύσεως αὐτῆς. Ἡ Σχολὴ δέχεται μαθητὰς ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, φιλοδοξεῖ δὲ νὰ ἀνασυνδέσῃ τὴν νέαν τῆς ζωὴν πρὸς τὴν παλαιάν διὰ τοῦ ἐνθέου ζήλου τῶν ἐν αὐτῇ ἐργαζομένων.

Περὶ τοῦ Μακαρίου Καλογερά λόγος γίνεται ἐν ἰδίῳ ἄρθρῳ τοῦ ἀνα χεῖρας φύλλου.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Τὸ νεοεκλεγέν εἰς τὴν Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν τοῦ St. Louis Μικτόν Συμβούλιον, συνελθόν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, διώρισεν ὡς 'Ιεροκήρυκα τῆς Α' Ἐπισκοπικῆς περιφερείας τὸν θεολόγον κ. Σήφην Κόλλιαν, ἀπὸ ὀκταμήνου παρακολουθούντα ἀνώτερα μαθήματα θεολογικὰ καὶ παιδαγωγικὰ εἰς τὰ Ἰδρύματα τῆς πόλεως ταύτης Union Theological Seminary and Columbia University.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ Α.Μ. ὁ Πατριάρχης ἀπεφάσισε νὰ ἐναγάγῃ εἰς τὸ ἀνώτατον συνοδικὸν δικαστήριον τὸν Μητροπολίτην τῆς ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐκκλησίας ὡς διακόψαντα τὰς κανονικὰς του σχέσεις πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν. Ἐν ἐγκυκλίῳ αὐτοῦ πρὸς τὸν κλῆρον καὶ τοὺς ὀρθοδόξους ἐν Ἀμερικῇ ρώσους ὁ Πατριάρχης ἀνακοινεῖ ὅτι ἡ πειθαρχικὴ δίωξις θὰ περιλάβῃ καὶ ἄλλους ἐν Σικάγῳ, Ἀλάσκα καὶ Μπρούκλιν ρώσους ἀρχιερεῖς ὡς παραβάντας τὰς ἐν Κλέβελανδ τῷ 1946 ληφθείσας ἀποφάσεις περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ Πατριάρχου Μόσχας ὡς πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ. Ἡ ἐγκύκλιος καταλήγει δι' ἐκκλήσεως πρὸς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ ρώσους ὀρθοδόξους ὅπως ταχθῶσιν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν τοῦ ἐν Νέα Ὑόρκη ἐξάρχου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου.

— Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ λήξαντος ἔτους ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίοις ὄργανον τῆς ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ Ἐξάρχου τοῦ Πατριάρχου Ρωσίας ὑπὸ τὸν τίτλον «Κήρυξ τῆς ρωσικῆς δυτικοευρωπαϊκῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας». Τὸ περιοδικὸν ἐκδίδεται εἰς ρωσικὴν καὶ γαλλικὴν γλώσσῃ.

— Ἡ Α.Μ. ὁ Πατριάρχης Μόσχας Ἀλέξιος διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ Ἐξάρχον τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Σεβ. Μητροπολίτην Σεραφεὶμ ἀνεκίνωσεν ὅτι ἀπαλλάσσεται τὸν καθηκόντων τῆς Ἐξαρχίας, ἀντ' αὐτοῦ δὲ διορίζεται Ἐξάρχος ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Λιτόβσκη καὶ Βιλένσκη Φώτιος, ὅστις καὶ ἀφικόμενος εἰς Παρισίους ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου.

— Ἰδρύθη ἐν Πράγῃ ὀρθόδοξος Θεολογικὴ Σχολή, ἡ ἔναρξις τῆς λειτουργίας τῆς ὁποίας ἐγένετο πανηγυρικῇ περὶ τὰ μέσα παρ. Ὀκτωβρίου.

— Ὁ νεωστὶ ἐκλεγείς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς Μητροπολίτης Λεόντιος ἀνέλαβε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Ν. Ὑόρκης, ταῦτοχρόνως δ' ὁ μὲν Ἐπίσκοπος Μπρούκλιν ἀνέλαβε τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωάννης διωρίσθη Ἐπίσκοπος τῆς Ἀλάσκας, καὶ Ἀρχιμανδρίτης Ἀνδρόνικος τοποτηρητῆς ἐν Καναδῇ.

Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία καὶ αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀρμενίας καὶ Γεωργίας. Εἰς τὸ τελευταῖον τευχὸς τοῦ ἐπισημοῦ πατριαρχικοῦ περιοδικοῦ τῆς Μόσχας (ἀριθ. 9, 1950) τονίζονται αἱ ἀδελφικαὶ σχέσεις τῶν ἐκκλησιῶν τούτων, πρωτοστατούντος τοῦ Πατριάρχου τῆς Μόσχας Ἀλεξίου καὶ ἐξαιρεται ἡ πολιτικὴ τοῦ Σοβιετικοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει ὄχι μόνον τὴν

συναδελφωσύνην καὶ συνεργασίαν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀδελφικὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς ὀρθοδόξου ρουμανικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ παρ. ἔτους ἐώρτασε τὴν 25ετηρίδα ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ ρουμανικοῦ Πατριαρχείου, ἀπεφάσισε δὲ τὴν ἀναγνώρισιν ὡς ἁγίων κληρικῶν τινῶν καὶ λαϊκῶν ρουμάνων μαρτυρησάντων ὑπὲρ τῆς πατρῴας ὀρθοδόξου πίστεως.

Σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Κράτους. Καθ' ἃ ἀναφέρεται ἐν τῷ τελευταίῳ (4ῳ) τεύχει τοῦ «Περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας», αἱ μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους σχέσεις ἐν Ρουμανίᾳ χαρακτηρίζονται «διὰ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου ἀπὸ τῶν θλιβερῶν ἐπιβιώσεων τῆς παλαιᾶς τάξεως τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνίας» σήμεραν αἱ μᾶζαι τῶν πιστῶν ἀποκτοῦν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Τὸ ρουμανικὸν σύνταγμα ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιάζον: ὅτι, ἐνῶ πρότερον οὐδεὶς νόμος ὕψιστοτο θεοπίτων τὸν χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Κράτους, τανῶν εἰδικῆς διατάξεως χωρίζει τὸ σχολεῖον ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας κατ' ἀκολουθίαν ἢ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ὑπολογίῃ μόνον εἰς τὰ ἰδικὰ τῆς θεολογικὰ ἴνστιτούτα πρὸς μὀρφωσιν τοῦ κλήρου τῆς. Τὸ κράτος θεωρεῖ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς μίαν ἔταιρειαν πιστῶν, κεκτημένην οἶαν θέσιν καὶ οἰαδιδήποτε ἄλλαι ἔταιρειαί, ὃν τὰ νόμιμα δικαιώματα εἶνε ἀνεγνωρισμένα καὶ ἡ δράσις ὑπόκειται εἰς τὸν νόμον. Οὕτω, «δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ζήτημα θρησκευτικοῦ διωγμοῦ».

Ἐν ἄρθρῳ τοῦ ρουμάνου πρωθυπουργοῦ Πέτρου Γροζα ἐπὶ τοῦ «τί δύναται νὰ ἀναμένῃ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὸ Κράτος», λέγονται καὶ ταῦτα: «Τὸ Κράτος ἐν τῇ ἐπιζητήσει του νὰ συναρμώσῃ πᾶσας τὰς δημοκρατικὰς δυνάμεις τῆς χώρας θεωρεῖ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς μίαν αὐθεντικὴν ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς. Ἄν αἱ νέαι δυνάμεις ὑπάρξεως δὲν ἐμποδίζουσιν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἀκολουθῇ τὸν δρόμον τῆς, αὕτη, ὡς πρὸς τὸ μέρος τῆς, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρακωλύῃ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ λαοῦ ὀφείλει νὰ ἀκολουθῇ μίαν αὐθεντικὴν ἐξέλιξιν βασιζομένην ἐπὶ τῆς ἀντικειμενικῆς πραγματικότητος». Ἐπομένως ἡ ἀναγκαία βάσις ἀγαθῶν σχέσεων μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους εἶνε «ἡ συναρμωγὴ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως μετὰ τῆς συνειδήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων».

Ὁ Πατριάρχης τῆς ὀρθοδόξου ρουμανικῆς Ἐκκλησίας Ἰουστινιανὸς ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὴν Ἐκκλησίαν «συνδυάζουσιν τὴν ἐλευθερίαν τῶν καθηκόντων τῆς πρὸς τὴν νέαν τάξιν τοῦ Κράτους». Ἡ λαϊκὴ δημοκρατία «ἀσφαλίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πλήρη ἐλευθερίαν ὀργανώσεως καὶ δράσεως, χωρὶς νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰ θρησκευτικὰ τῆς πράγματα. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἐκκλησιαστικοὶ λειτουργοὶ μορφοῦνται εἰς τὰ θεολογικὰ ἴνστιτούτα, ὅπου διδάσκονται παρὰ διδασκάλων ἐχόντων συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς τῶν ὡς καὶ τῶν πολιτικῶν καθηκόντων τῶν. Ἡμεῖς οἱ ὑπηρετοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του δὲν συμμεριζόμεθα τὴν ὀλιστικὴν περὶ τῆς ζωῆς διδασκαλίαν, τοῦτο ὅμως δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἀναγνωρίζωμεν ὅτι καλὸν ὑπάρχει ἐν τῇ κοινωνικῇ δικαιοσύνῃ καὶ νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὴν κυβέρνησιν δι' ὅτι πράττει ὑπὲρ ἡμῶν. Ὅσῳ καλλίτερον ὁ ἱερεὺς ἐκπληροῖ τὸν ἀποστολικὸν του προορισμὸν, τόσῳ καλλίτερον ἐξυπηρετεῖ τὸν λαὸν καὶ τὸν ὑποστηρίζει εἰς τὸν ἀγῶνά του διὰ μίαν δικαιότεραν τάξιν πραγμάτων...». Ὁ Πατριάρχης φρονεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε ἔτυχε τόσον εὐνοικῆς εὐκαιρίας πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν, ὅσον κατὰ τὴν σημερινὴν δημοκρατικὴν τάξιν...».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου περιγράφ-

φουν διά μακρῶν τὴν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων τελεσθεῖσαν ἐν τῷ λονδινεῖῳ ναῷ Christ Church ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Δαλματίας Σεβ. Εἰρηναίου Γεωργιέβιτς ἱερὰν λειτουργίαν, καθ' ἣν παρέστησαν ἡ βασιλομήτωρ τῆς Σερβίας μετὰ τῶν δύο υἱῶν τῆς πριγκίπων Τομισλάβου καὶ Ἀνδρέου καὶ χίλιοι σέρβι πρόσφυγες. Ὁ Βασιλεὺς Πέτρος προεκήρυξεν ἔρανον ὑπὲρ ἀγορᾶς ἢ οἰκοδομῆς ναοῦ διὰ τὰς θρησκευτικὰς τῶν σέρβων προσφύγων ἀνάγκας, συνελθὼν δὲ τὸ ποσὸν 363 λιρῶν αὐθιμερόν· ἡ ὅλη δαπάνη προϋπολογίζεται εἰς 11.000 λιρῶν.

—Τριακόσιοι ὀρθόδοξοι ἱερεῖς, συνελθόντες ἐν Βελιγραδίῳ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου, μετὰ σύσκεψιν ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς συνεργασίας μετὰ τῆς κυβερνήσεως εἰς τὸν κοινωνικόν, τὸν οικονομικόν καὶ τὸν παιδαγωγικόν τομεῖς, προήλθον εἰς τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν: «Ὁφείλομεν νὰ ἐνώσωμεν τὰς δυνάμεις μας μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπαγγελματικῶν καὶ ἄλλων παραγόντων, διότι μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἐξύψωσιν τῆς στάθμης τῆς ζωῆς οὐ μόνον τοῦ λαοῦ μας, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν, τῶν ἱερέων. Καταδικάζομεν τὸν κληρικαλισμὸν, ὅστις μέγα κακὸν προὔξενεν εἰς τε τὸν κόσμον καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτούς. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ καταστήσωμεν φιλικὴν συνεργασίαν μετὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ κράτους. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐργαζώμεθα ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἔθεσαν τὸν πόδα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, σήμερον δ' ἐμφανιζόμενοι ὡς ὑπερευσεβεῖς δισχυρίζονται περίλυποι ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχασε τὸ κύρος τῆς».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων ἐβδομάδων τῆς διεθνούς κρίσεως ἀξιοματουχοὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῶν διεθνῶν ὑποθέσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλων διεθνῶν συγγενῶν ἐπιτροπῶν ἠύρισκοντο εἰς διαρκῆ ἐπιφυλακὴν καὶ εἰς συνεχῆ ἐπαφὴν μετὰ τοὺς ἀρχηγούς τῶν Ἐκκλησιῶν διαφόρων χωρῶν διὰ τὴν διεθνή κατάσταση.

Ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Τσίτσεστερ τῆς Ἀγγλίας Δρ. G. Bell, ὡς πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Οἰκ. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, παρεκάλεσε πάσας τὰς Ἐκκλησίας—μέλη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου καὶ πάντας τοὺς χριστιανοὺς ὅπως ἀναπέμψουν ἐνθέρμους εὐχὰς, ἵνα ὁ Θεὸς καθοδηγήσῃ τὰ ἔθνη πρὸς μίαν δικαίαν καὶ διαρκῆ εἰρήνην, συνέστησε δὲ τὴν ἀκόλουθον προσευχὴν: «Παντοδύναμε Θεέ, Πάτερ ἡμῶν Οὐράνιε, ὀδηγήσον, ἱκετεύομέν Σε, τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐγκαθιδρυσον μετὰ αὐτῶν τὴν εἰρήνην, τὸν καρπὸν τῆς δικαιοσύνης, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀμήν.»

Ἡ Ἐκκλησία Ἑλλάδος καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ ἐκκλησινῆσις.—Γράφει ἡ «Οἰκουμενικὴ Ἐπιθεώρησις» (Ecumenical Review), Ἰαν. 1951): «Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ πλήρους συμμετοχῆς τῆς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ὑψίστης σημασίας, ἐφ' ὅσον ἐλήφθη μετὰ μακρῶν καὶ ἐνδελεχῆ σκέψιν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν συνεπειῶν μιᾶς τοιαύτης συμμετοχῆς.

Καθ' ὃν χρόνον, δι' εὐνοήτους λόγους, τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον δὲν εὑρίσκειται εἰς ἐπαφὴν μετὰ πολλὰς Ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας, ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὴν συνεργασίαν τῶν ἀρχαίων Ὀρθόδοξων Πατριαρχείων, ἐναρρῶνει τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον νὰ διακηρύξῃ τὴν ἐπιθυμίαν του περὶ πλήρους Οἰκουμενικότητος. Τοῦτο ἀποτελεῖ εὐτυχές γεγονός, καθ' ὅσον τὸν Ἰούνιον τοῦ 1951 ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θὰ ἑορτάσῃ τὴν 1900ὴν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς Ἑλλάδα, ὅποτε, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ἀντιπρόσωποι πολλῶν Ἐκκλησιῶν μετεχουσῶν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ μεταβῶν εἰς

τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ γνωρίσουν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ πλησίον».

Ἀφίξις Ρώσσοι ἱερέως εἰς Ἑλλάδα. Ὁ πατὴρ Ἀλέξανδρος Σμέμμαν τοῦ Ὀρθοδ. ρωσ. Ἰνστιτούτου τῶν Παρισίων ἀπεστάλη ἐκ μέρους τοῦ Τμήματος τῆς Νεότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς Ἑλλάδα, ἵνα γνωρίσῃ τὸ ἔργον τῆς νεολαίας τῆς Ὀρθόδοξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ αὐτὸς κατὰ τὸν προσηχὴ Μάϊον θὰ μεταβῇ εἰς Νέαν Ὑόρκην διὰ νὰ διδάξῃ εἰς τὸ ρωσοικὸν ὀρθόδοξον Θεολογικὸν Σεμινάριον τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου.

Βοήθεια πρὸς τὰς Ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας. Τὸ αὐτὸ περιοδικὸν ἀνακοινεῖ σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Οἴκουμ. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν:

Τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἀναγνωρίζει τὰς ἀνάγκας τῶν Ἀνατολικῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Ἑλληνικῆς, ἡ ὅποια ὑπέστη διπλὴν ἐχθρικὴν εἰσβολὴν καὶ ἡ ὅποια μεταβλήθη εἰς πεδῖον μάχης ἐνεκα τοῦ ἐμφυλίου (γρ. ξενοκινήτου) πολέμου. Διὰ τοῦτο υἱοθετεῖ ἀπολύτως τὴν ἐν Τορόντῳ ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἔχουσας ὡς ἀκολουθῶν:

«Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἀναγνωρίζει ὅτι ὑπάρχουν ἐν Εὐρώπῃ ἐκκλησίαι, καὶ ἰδιαιτέρως Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, αἱ ὅποια δὲν ἔχουν τοῦ ἰδίου δόγματος ἀδελφὰς ἐκκλησίας ἱκανὰς νὰ βοηθήσουν αὐτάς. Ἐπομένως αἱ ἀνάγκαι αὐτῶν πρέπει νὰ τύχουν ἰδιαιτέρας καὶ συνεχῆς φροντίδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐνῶ ἡ Ἐπιτροπὴ ἀναγνωρίζει, ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι εἶναι φυσικὸν νὰ δεῖξουν περισσότερον ἀδελφικὸν ἐνδιαφέρον πρὸς τὰς ὁμοίας πίστεως καὶ τάσεως μετὰ αὐτάς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπογραμμίσῃ τὸ γεγονός ὅτι μία εἰλικρινὴς Οἰκουμενικὴ ἐκδήλωσις ἐκφράζεται εἰλικρινέστερον ὅταν βοηθοῦνται Ἐκκλησίαι ἐτέρων δογμάτων. Ὅθεν παρακαλεῖ ὅσας τὰς ἀποστελλούσας ἐνιοχούσας Ἐκκλησίας ὅπως θέσουν κατὰ μέρος, καὶ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ οἴκειου τμήματος, μέρος τι τῆς δωρεᾶς των διὰ τὴν οἰκονομικὴν ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην».

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Α. Α. ὁ Πάπας, λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι πολὺς ρωμαιοκαθολικὸς κόσμος δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταβῇ εἰς Ρώμην κατὰ τὸ «ἅγιον ἔτος» πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ «ιεροῦ ἰωβιλαίου», δι' εἰδικῆς Ἀποστολικῆς Διατάξεως ἐπέτελλε τούτο εἰς σύμπαντας τοὺς πιστοὺς τοῦ δόγματος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους 1951. Πρὸς τοῦτο ἀπηύθυνεν Ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς ἱεράρχας προτρέπων νὰ ἐτοιμάσουν τοὺς πιστοὺς των δι' ἐκτάκτων ἱερῶν κηρυγμάτων.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ἀγγλικανικὸν συνέδριον. Εἰς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως τῆς συνδιασκέψεως Λάμπεθ τοῦ 1948, κατὰ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1953 θὰ συγκροτηθῇ ἐν Μιννεαπόλει τῆς Μιννεσώτα συνέδριον χιλίων περίπου ἀγγλικανῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ διακηρύξεως τῆς κοινῆς αὐτῶν πίστεως καὶ πρὸς συζήτησιν ζητημάτων κοινῶν ἐνδιαφέροντος.

—**Οἱ κομμουνισταὶ δὲν δέχονται τὸν ἐπίσκοπον Γιβραλτάρ.** Γράφουν οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου: «Ἡ φράσις «σιδηροὺν παραπέτασμα» χρησιμοποιεῖται μέχρι τοῦ νῦν ὁσάκις γίνεται μνεία τοῦ νοσηροῦ κομμουνιστικοῦ διαγωμοῦ κατὰ τῆς ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Τώρα, κατὰ συγκριτικῶς χυδαῖον, οὐχὶ ὅμως ὀλιγώτερον ἀσήμαντον τρόπον, εἶνε ἡ σειρά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἀρνήσις τῆς εἰσόδου τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Γιβραλτάρ εἰς τὰς χώρας τῆς ἐπισκοπικῆς του δικαιοδοσίας ἐν τῇ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ εἶνε μίαν ἐνδειξιν μηδαμινῆς καὶ ἐτελέου ἐκείνης. Ὁ Ἐπίσκοπος εἶχε πολὺ προσπαθήσει νὰ ἀποφύγῃ κριτικὴν τινὰ τῶν σημερινῶν ἐν Ρουμανίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καθεστῶτων, γνωρίζων ὅτι οἰονδήποτε ἐνδιαφέρον ἐκ

μέρους του εις την πολιτικήν θά βλαπτε το ποίμνιόν του. Κατά την τελευταίαν του επίσκεψιν εις τας χώρας ταύτας τῷ 1948 ἐξεπλήρωσε πᾶσαν ἀπαίτησιν τῶν κομμουνιστικῶν ἀρχῶν καὶ εις οὐδεμίαν προέβαινε κίνησιν ἀνευ τῆς γνώσεως καὶ συγκαταθέσεώς των. Μὲ μίαν ἀσυνέπειαν, τυπικὴν πάσης τυραννίας, οἱ κομμουνισταὶ ἐπέτρεψαν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Fulham νὰ ἐκτελέσῃ παράλληλα καθήκοντα ἐν Μόσχᾳ καὶ Βαρσοβίᾳ. Εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Γιβραλτάρ ὁμοίως ἠρνήθησαν τὴν θεώρησιν τοῦ διαβατηρίου του, οὕτω δὲ οὗτος βίᾳ ἠμποδίσθη νὰ τελέσῃ τὸ νόμιμον ἔργον του. Οἱ ἀγγλικανοὶ κάτοικοι τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας στεροῦνται θεμελιώδους ἀνθρωπίνου δικαιώματος νὰ δεχθῶσι τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας των. Ἰσως ὁ πρῶτος ἀνευ τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Καντέρμπουρ θά εἰρησαύται νὰ σχολιάσῃ τὴν πρόσφατον ταύτην ἀπόδειξιν τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του κομμουνιστικοῦ μίσους.

«Ὡς μόνον ἐκ τούτου συμπέρασμα προκύπτει, ἐφ' ὅσον οὐδεμία ἄλλη ὑπάρχει ἐξήγησις — γράφει καὶ ὁ «Guardian» τοῦ Λονδίνου ἐπὶ τῆς ἀρνήσεως τῆς Σόφιας νὰ δεχθῇ τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Γιβραλτάρ — εἶνε ὅτι χῶραί τινες τῆς Κόμινφορμ εἶνε εἰς τὰς ἀπαίτησεις των πιεστικώτεροι αὐτῆς τῆς Ρωσίας. Ἐφ' ὅσον εἰς τὰς χώρας ταύτας δὲν ὑπάρχουν κληρικοί, τὸ νὰ στεροῦν τὸς ἀγγλικανούς πάσης μετοχῆς εἰς τὰ μυστήρια ἀποτελεῖ ἄρνησιν θεμελιώδους καὶ οὐσιώδους ἀνθρωπίνου δικαιώματος εἰς τὰ ἄτομα».

— *Περὶ τῶν θρησκευτικῶν διωγμῶν.* Τὴν 29ην Νοεμβρίου π.έ., εἰς τὴν βουλὴν τῶν Λυρδῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ὑόρκης εἰσηγήθη πρότασιν ὅπως παρακληθῇ ἡ Κυβέρνησις νὰ φέρῃ ἐνώπιον τοῦ ΟΗΕ τὸ ζήτημα τοῦ διωγμοῦ τῆς θρησκείας εἰς τὰ ὑπὸ κομμουνιστικῶν ἔλεγχον κράτη. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπέστησε τὴν προσοχὴν εἰς πέντε εἴδη διωγμῶν: 1) τὴν ἐπίθεισιν διὰ τοῦ τύπου καὶ τοῦ ραδιοῦ ἐναντίον Ἐπισκόπων καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν. 2) τὴν παθίαν τῶν Κατηχητικῶν σχολείων καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἐκπαιδεύσεως δι' ἀντιθρησκευτικῶν σκοποῦς. 3) τὴν δήμευσιν τῆς περιουσίας καὶ τῶν ἰδρυμάτων τῆς Ἐκκλησίας. 4) τὴν νομοθεσίαν τὴν ὑποτάσσουσαν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ Κράτος. 5) τὸν διωγμὸν καὶ τὴν φυλάκισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν καὶ τὸν ἐκφοβισμόν τῶν πιστῶν.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἡ ἐν Γερμανίᾳ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία. Ἡ Σύνοδος τῆς Εὐαγγελικῆς Γερμανικῆς Ἐκκλησίας συγκληθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ἀπεφάσιον ὁμοφώνως τὰ ἀκόλουθα:

«Καθ' ὃν χρόνον ὁ Χριστιανικὸς κόσμος ἐτοιμάζεται νὰ ἐορτάσῃ τὰ Χριστοῦγεννα, ἡ ἐπὶ γῆς εἰρήνη σβηρώτερον νῦν εἴπερ ποτὲ ἀπειλεῖται. Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας, ἡ Σύνοδος τῆς Εὐαγγελικῆς Γερμανικῆς Ἐκκλησίας ἀπευθύνεται πρὸς τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας τοῦ κόσμου:

1) Αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας ὅλου τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ ἐν Γερμανίᾳ συνθηκαὶ ὠθοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυσιν μιᾶς κρισιμωτάτης καταστάσεως. Ἄν δὲν ἐξευρεθοῦν νέαι λύσεις, ἄλλη καταστροφὴ εἶνε σχεδὸν ἀναπόφευκτος.

Ἡ διαίρεσις τῆς Γερμανίας ὑπὸ τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος ἀπέβη, ὄχι μόνον διὰ τὸ ἔθνος μας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Εὐρώπην καὶ τὸν κόσμον ὅλον, πηγὴ κινδύνου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δυνατὸν νὰ ἐκπηδήσῃ ἀπρόβλετον κακόν. Ἐάν δὲν ληφθοῦν ταχέως μέτρα φέροντα εἰς πέρας θετικὴν λύσιν, αἱ ἰσχυρότερον ὀπλισμένοι δυνάμεις τοῦ κόσμου θά συγκρουσθοῦν μετὰ ἐξ ἑαυτῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς χώρας μας.

2) Κατὰ τὴν πλεον ἐπικίνδυνον ταύτην περιστάσιν ἱκετεύομεν, ἐν τῷ ὄνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ κόσμου ἐκτελέσουν τὸ πᾶν πρὸς διάσωσιν τῆς εἰρήνης.

Ὅθεν παρακαλοῦμεν ἰδιαιτέρως ὅπως, διὰ τῶν

κυβερνησῶν των ὠθήσουν τὸν Ο.Η.Ε. πρὸς λήψιν σταθερῶν μέτρων χωρὶς καθυστέρησιν διὰ νὰ ἀποφευχθῇ ὁ κίνδυνος.

3) Παρακαλοῦμεν τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας τοῦ κόσμου νὰ ἐνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς προσευχὰς των κατὰ τὴν περίοδον τῶν Χριστοῦγεννῶν πρὸς διατήρησιν τῆς εἰρήνης».

— Κατὰ οὐστάσιν διαφόρων θρησκευτικῶν ὁμάδων καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ο.Η.Ε. κ. Τ. Λή διεσκεύασεν εἰς τὸ Λαίηκ Σαξὲς δωμάτιον εἰδικῶς διὰ προσευχὰς τῶν θελόντων νὰ προσεῦχωνται κατ' ἴδιαν μελῶν τοῦ Ο.Η.Ε.

Θεολογικὸν Ἰνστιτούτον ἐν Ἱεροσολύμοις. Ἡ πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων Σουηδικῆ Ἐταιρεία ἴδρυσεν πρὸ τινος Θεολογικῶν Ἰνστιτούτων ἐν Ἱεροσολύμοις, τὴν λειτουργίαν τοῦ ὁποίου ἐξασφαλίζουσιν οἰκονομικῶς τὰ τρία σκανδιναυικὰ κράτη. Διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου προορίζεται ὁ κ. Lundgren, διδάκτωρ τῆς Θεολογίας τῆς Οὐψάλας, οἱ πλείστοι δὲ τῶν καθηγητῶν θά ἦνε λουθηρανοὶ θεολόγοι τῶν σκανδιναυικῶν χωρῶν. Κύριος σκοπὸς τοῦ προγράμματος τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰνστιτούτου θά ἦνε ἡ εἰσαγωγή εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐμφανίσεως μέχρι καὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, ὡς καὶ ἡ μελέτη τῆς ἱστορικῆς βάσεως τῆς Βίβλου. Οἱ ἱδρυταὶ ἐλπίζουν ὅτι θά ἔχουν καὶ Ἰσραηλῆτας σπουδαστάς. Τὸ πρῶτον ἐξάμηνον ἤδη ἤρχισεν ἀπὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου ἐνεσθῆτος ἔτους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Δ.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἰδρύσεώς της, ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναίων Χρυσόστομου, ἐσκέφη τὴν σύνταξιν ἐπισήμων βοηθητικῶν βιβλίων διὰ τοῦς διευθυντάς καὶ διδασκάλους τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Ἐνθυμούμεθα μάλιστα, ὅτι πρὸς τοῦτο συνεκροτήθη καὶ ἐιδικὴ ἐπιτροπὴ, ἥτις συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς δύο συνεδρίας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐνεκρίθη κατ' ἀρχὴν τὸ οὐστήμα τοῦ ἐνεαετοῦς κύκλου διδασκαλίας, διὰ τοῦς ἀπὸ τῆς δ' τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου μέχρι καὶ τῆς τελευταίας τάξεως τοῦ Γυμνασίου μαθητάς, ὅπως εἶχεν εἰσαγάγει εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς τῆ ἐπιστολῆς τῆς Ἐκκλησίας Ἰδρυθέντα Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἢ Ἀδελφότης τῆς «Ζωῆς». Ἐπειδὴ δὲ τότε ὁμοφώνως σχεδὸν ἀνεγνώρισθη τὸ πρόωρον ἀκόμη τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐκδόσεως ἐπισήμων Κατηχητικῶν βοηθημάτων, τόσῳ μάλλον, ὅσῳ καὶ ἡ τασομένη τότε προθεσμία διὰ τὴν σύνταξιν των ἦτο ἀνεπεκρεστάτη, ἀπεφασίσθη ἐπίσης ὅπως ἐξοκολουθήσῃ ἡ χρησιμοποίησις τῶν ὑπὸ τῆς «Ζωῆς» ἐκδομένων βοηθημάτων, μέχρις ὅς καταστῇ ἐφικτὸν τεχνικῶς εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν νὰ ἐκδώσῃ τὰ ἐπίσημα κατηχητικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει καὶ τὴν ἐν τῷ μεταξύ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ γενικευομένου οὕτω προγράμματος τῆς «Ζωῆς» κτηθησομένην πείραν. Αἱ γνωσταὶ ὁμοίως συνθηκαὶ, ὅφ' ἂς ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐλειτοῦργησε μέχρι τῆς ἀναδιοργανώσεώς της, δὲν ἐπέτρεψε, προφανῶς, καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων οὕτω ἀποφασισθέντος σχεδίου, καὶ ἡ Ἀδελφότης τῆς «Ζωῆς» ἐξηκολούθησε λίαν φιλοτίμως καὶ θεαρέστως τὸ κατηχητικὸν ἐκδοτικὸν τῆς ἔργον, μὲ ἀναμφισβητήτους βελτιώσεις ἐπιφερομένας εἰς ἐκάστην νέαν ἐκδοσιν τῶν κατηχητικῶν βοηθημάτων. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὡς ἦτο φυσικῶς ἐπόμενον, αὐτὴ ἐπελήφθη καὶ τῆς ἐπισήμου τακτοποιήσεως τῆς ἀνὰ τὴν χώραν λειτουργίας τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἀποτελέσμα δὲ τῶν ἐν τῇ Α. Δ. γενομένων μελετῶν ὑπῆρξεν ἡ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὑποβολὴ καὶ ἡ ὑπὸ ταύτης ἔγκρισις τοῦ Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκ-

κλησίας της Ελλάδος, όπως και τύποις εξέδωθη μετά της επί του θέματος έμπεριστάτωμένης Εισηγητικής Έκθέσεως (έν Αθήναις, 1949), και όπως «εκτείνεται πως και εις την έξωσχολικήν και έξωεργατικήν ζωήν της νεολαίας», παρέχον πλήρες, κατά τὸ δυνατόν, διάγραμμα τῆς πρὸς χριστιανικὸν καταρτισμὸν τῆς ἑλληνικῆς νεότητος ἀπαιτούμενης ἐργασίας. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ εισηγητοῦ ὁμολογεῖται, «ὅτι μὲ τὰ ὑπάρχοντα σήμερον εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας μέσα, πολλὰ τοῦ Προγράμματος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν καὶ ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν θὰ βραδύνη βαθμιαίως», πάνυ δικαίως ὁμως τονίζεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὅτι «ἄνευ πηλίκων γνώσεως ἢ ἀναπαραστάσεως τοῦ δέοντος, ἦτοι τοῦ ἰδεώδους, εἶναι ἐπισηφελὴς ἡ τοῦ ἀνθρώπου δράσις», οὔτε πρέπει ν' ἀγνοηθῇ «ὅτι δυνατόν» τὸ Πρόγραμμα τοῦτο «νὰ ἔχη ἀτελείας ἀρκετάς». Ἀλλὰ πολὺ ὀρθῶς πιστεύεται, ὅτι ὁ «χρόνος καὶ ἡ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς πείρα θὰ δείξουν τί εἰς αὐτὸ δέον νὰ προστεθῇ καὶ τί ἀπ' αὐτοῦ δέον νὰ ἀφαιρεθῇ» καὶ ὅτι «μὲ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ χρόνου καὶ τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου καὶ τῶν σκοπῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἀναμφιβόλως καὶ τὸ Πρόγραμμα θὰ ὑποστῇ τροποποιήσεις καὶ ἀλλοιώσεις». Ἀξιοσημείωτον ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ὄχιον πράγματι ἐξάρσεως σπουδαίων γεγονότων εἶναι τὸ καὶ ὑπὸ τοῦ Εισηγητοῦ σημειούμενον «ὅτι ἤδη ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ παρόντος Προγράμματος παρουσιάζεται καταβάλλουσα ἰδιαίτερον μέριμναν καὶ φροντίδα διὰ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον, δι' αὐτὴν τουτέστι τὴν νεολαίαν τῆς πατρίδος μας». Τὸ γεγονός τοῦτο προὐκάλεσε πράγματι ἀληθινὸν ἐνθουσιασμόν μεταξὺ τῶν δυναμένων νὰ ἐκτιμηθῶσι τὰ πράγματα ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦ γενικωτέρου ἐκκλησιαστικοῦ συμφέροντος. Ἀλλὰ τοῦτο ἀναμφισβητήτως ἀνταποκρίνεται καὶ εἰς τὸ πραγματικὸν συμφέρον τῶν ἐπὶ μέρους φιλοτίμων ζηλωτῶν μεμονωμένων ἢ ὀργανωμένων ἐργατῶν τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου, ἐν τῷ ὅποιῳ δὲν δύνανται παρὰ νὰ εἶναι πιστὰ ὄργανα τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας, ἐργαζόμενα πρὸς δόξαν τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς.

Ἦδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος σχολικοῦ ἔτους ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἤρχισε τὴν βαθμιαίαν ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων συνοδικῶς ἐγκεκριμένου προγράματός της.

Ἐπὶ τῇ ἀρξαμένῃ τοιαύτῃ ἐφαρμογῇ τοῦ Κατηχητικοῦ Προγράμματος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐξεδόθησαν ἤδη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ εὐρύτατα ἐχρησιμοποίησαν τὰ Κατηχητικὰ Βοηθήματα αὐτῆς διὰ τὸν Ἀ' ἐτήσιον κύκλον τῶν μαθημάτων τῶν διαφόρων διαβαθμίσεων τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου. Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν εἰς τὸ προσεχές.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Χρυσόστομος Α. Παπαδοπούλου (†) Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Ἡ Ἐκκλησία ΚΠόλεως καὶ ἡ μεγάλη Ἐπανάστασις τοῦ 1821. Ἐκ τῶν καταλοίων αὐτοῦ χειρογράφων, ἐπιμελεῖα **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ**. Ἀθήναι 1950 (Σελ. 51).

Μάρκου Σιώτου Ὁ Σταυρὸς ὡς σφραγὶς τῶν χριστιανῶν. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ «Γρηγορίου Παλαμά». Θεσσαλονίκη 1951 (Σελ. 18).

Δρος Παναγιώτου Ι. Παναγιωτάκου, δικηγόρου παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ καὶ τῷ Συμβουλίῳ Ἐπικρατείας, τ. Γενικοῦ Διοικητοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθῶν, Ἡ Ἱερωσύνη καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς νομοκανονικαὶ συνέπειαι κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι κρατοῦντα. Ἐκδοτ. Οἶκος «Ἀστὴρ» Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου. Ἀθήναι 1951 (Σελ. 136).

Λάμπρου Ζαχαρή Γιατί ὁ πόνος στὴ ζωὴ μας; Μὲ προλογικὸν σημεῖωμα τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Β. Βέλλα. Ἐκδ. «Οἰκονομικῆς Ζωῆς». Ἀθήναι 1949 (Σελ. 69, μετ' εἰκόνων).

Σάββα Νανάκου θεολόγου καθηγητοῦ, Λόγος εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Βόλος 1951 (Σελ. 14).

Μεθοδίου Κοντοστόνου Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν, Ἐγκύκλιος πρὸς τὸν ὀρθόδοξον ἱερόν Κλήρον καὶ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τοῦ νομοῦ Κερκύρας καὶ γενικῶς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Ἱεραρχίαν καὶ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ διαμαρτυρία κατὰ τῶν ἐπιδιώξεων, ἐξορμήσεων καὶ ἐπεμβάσεων τοῦ ρωμαιοπαπισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐκδ. δευτέρα βελτιωμένη μετὰ προσθηκῶν. Ἀθήναι 1951 (Σελ. 61).

Μάρκου Α. Σιώτου, Εἰσαγωγή εἰς τὴν κριτικὴν τοῦ κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης. Θεσσαλονίκη 1951 (σελ. 80).

Ἡ ὥριμος τῆς πίστεως. Ἐκδοσις τοῦ ἠθικοθηρσκευτικοῦ περιοδικοῦ «Φῶς». Σταμποῦλ 1950 (Σελ. 126).

Oscar Wilde Ὁ Χαρμίδης. Ἡ Πανθέα καὶ ἄλλα ποιήματα. Μετάφρασις Ἐλισάβετ Π. Ψαρᾶ. Ἀλεξάνδρεια 1951. (Σελ. 44).

Ἰωάννου Γ. Κούμαρη, 50ετηρίς. 1951. (Σελ. 93)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Συνήγομοι καὶ ἐμβάσματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς: Πρὸς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», Ἀθήνας (Κ), ὁδὸς Φιλοθέης 19. Τηλέφ. 27.689.

Ἰδέσθ. Εὐάγγ. Τσαγγαράκη Ἀργαλαστὴν ἐνεγράφητε τὰ φύλλα σὰς στέλλονται.—**Ἰδέσθ. Παπαγιάννη** Μπιλιάνην Σκοτινὴν ἐνεγράφητε σὰς στέλλομεν ὅτι ὑπάρχουν διαθέσιμα.—**Ἰδέσθ. Λεονάρδου Χατζηγιάννου** Βαφέ θὰ σὰς στέλλονται τακτικῶς ἀπὸ 1 Ἰαν. ἐν ἔτους.—**Πανσο. Ἀρχιμ. Θεόκλ. Κυριακίση**ν Ρέθυμνον ὁ ναὸς ἐνεγράφη καὶ φύλλα στέλλονται ἀπὸ 1 Ἰαν. ἐν ἔτους.—**Ἰδέσθ. Δ. Θυμιανῶν** Βρύσες ἡ ἀποστολὴ ἐτακτοποιήθη.—**Ἰδέσθ. Γεώργ. Κλεφτογεώργου** Ἀλευράδα ἡ ἀνωμαλία θὰ συμβαίνει ἐπιτοπίως ἐξετάσετε τὰ φύλλα στέλλονται τακτικῶς.—**Ἰδέσθ. Δ. Π. Δημάκη**ν Δαιμονιάν τὰ ἐλλείποντα φύλλα τοῦ ναοῦ ἐστάλησαν.—**Ἰδέσθ. Ἀλέξ. Θεοφιλοπούλου** Καλάμας τὸ περιοδικὸν σὰς στέλλεται ἀπὸ τοῦ 1950.

Πᾶσα μεταβολὴ διευθύνσεως δέον νὰ μᾶς ἀνακοινῶται ἄμεσα, σημειουμένης ἀπαραιτήτως τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἡ μετάθεσις. Ἄλλως, ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν.

Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται, δέον δὲ νὰ ἦναι εὐανάγνωστα καὶ γεγραμμένα ἐπὶ τῆς μᾶς μόνον ὄψεως τοῦ χάρτου.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶν ἐκδόσεις τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» νὰ ἀπευθύνονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν Ἀποστολικῆς Διακονίας, Μονὴν Πετρακῆ, Θεογορικὸν Οἰκτροφεῖον, Ἀθήνας.

Παρακαλοῦνται τὰ Γραφεῖα τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων ὅπως ἀνακοινῶν εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν» τὸ ὄνομα τοῦ ἐκαστοῦ χειροτονουμένου καὶ τὴν τοποθέτησίν του, ὡς καὶ πᾶσαν μετάθεσιν ἱερέως ἢ λόγῳ θανάτου πλήρωσιν ἱερατικῆς θέσεως.

[3]

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 παράγραφ., α-γ, τοῦ Καταστατικοῦ (1944) τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινοτήτος Νέας Νοτίου Οὐαλίας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν ἐφημεριακὴν θέσιν ἐν Σίδνεϊ Αὐστραλίας, ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἀγᾶμων Θεολόγων Κληρικῶν (Πρεσβυτέρων ἢ Διακόνων).

Οἱ βουλομένοι ὀφείλουσιν νὰ ὑποβάλωσιν πρὸς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν (Bishopscourt, 5 Bradley St., Randwick SYDNEY, N.S.W. Australia) αἰτησὶν εἰς διπλοῦν καὶ πιστοποιητικὰ 1) ὄνοματεπωνύμου καὶ τόπου γενήσεως, 2) ἡλικίας, 3) σπουδῶν καὶ προσόντων, 4) ὄψεως, 5) ἀνεπιλήπτου χαρακτήρος καὶ βαθείας ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως.

Ἡ αἴτησις δέον νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τεσσάρων μικρῶν φωτογραφιῶν καὶ ὄλων τῶν στοιχείων πρὸς πρόσκλησιν (ἦτοι, ὄνοματεπωνύμου γονέων, καταγωγῆς των, διαμονῆς αἰτούντος καὶ γονέων, ἀναστήματος, πιστοποιητικοῦ ἱατροῦ περὶ ἀρτιμελείας καὶ ὄψεως).

Θα προτιμηθῶσιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν οὐχὶ ἕλαττον τῶν 34, οὐχὶ δὲ μεγαλύτεραν τῶν 42, ἐντριβεῖς περὶ τὸ κέρυγμα, ὡς καὶ οἱ γνωρίζοντες βεβαιωμένως τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

Οἱ ἀγνοοῦντες τὸν τιμάρθμον τῆς ζωῆς καὶ δυσκολεῖται νὰ καθορίσῃσιν τὴν μισθοδοσίαν ἣν θὰ ἤθελον, δύνανται νὰ ἀναθέσῃσιν τὸν καθορισμὸν τῆς μισθοδοσίας καὶ ἀποδοχῶν εἰς τὴν Ἱ. Μητροπόλιν.

Ὁ διορισθῆσομενος θὰ καταβάλῃ, μετὰ τὴν ἀφίξιν καὶ ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων του, διὰ μικρῶν μηνιαίων δόσεων, τὰ ἔξοδα τῶν ναύλων του (εἴτε διὰ πλοίου εἴτε ἀεροπορικῶς), θὰ ὑπόκειται δὲ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως εἰς μετάθεσιν εἰς ἄλλην πόλιν τῆς Θεοσώστου ἡμῶν Ἐπαρχίας.

Ὁ χρόνος ὑποβολῆς αἰτήσεων τῶν ἐνδιαφερομένων κλείει τὴν 31ην Μαρτίου 1951.

Σύδνῦ τῆ 27η Δεκεμβρίου 1950.

† Ὁ Ἀυστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας
ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητροπόλις Ἱερισσοῦ Ἀγ. Ὅρους καὶ Ἀρδαμερίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων, 1) Ἀρναίᾳ θέσεις δύο, 2) Στάγυρα μία, 3) Ἱερισσοῦ μία, 4) Ὀλυμπιάς μία, 5) Ἀπολλωνία μία, 6) Μαραθοῦσα μία, 7) Παλαιόκαστρον μία, 8) Στανὸς μία, 9) Πετροκέρασσα μία, 10) Πλατεία μία, 11) Μεγάλη Παναγία μία, 12) Δουμπῶν μία, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖά μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὰς ἄνω ἐνορίας. Ἐν Ἀρναίᾳ τῆ 14η Φεβρουαρίου 1951.
† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὅρ. καὶ Ἀρδαμερίου Διοικητικῶν

Ἱ. Μητροπόλις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν χηρευουσῶν ὀργανικῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἱερῶν ναῶν 1) ἄγ. Νικολάου Μεταμορφώσεως, 2) ἄγ. Νικολάου Πολυλάκκου, 3) ἄγ. Ἀθανασίου Ἀξιοκάστρου-Κλήματος, 4) ἄγ. Γεωργίου Κοιλαδίου-Ἀχλαδιάς, 5) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Κερασῶνος-Σπήλιου, 6) ἄγ. Νικολάου Λεύκης Λυκνάδων, 7) ἄγ. Νικολάου Κάτω Σιατίστης, 8) ἄγ. Ἀθανασίου Ἀγιάσματος-ἄγ. Θεοδώρων-ἄγ. Παρασκευῆς, 9) ἄγ. Παρασκευῆς Πολυκαστάνου, 10) Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Ἀηλιάς, 11) ἄγ. Γεωργίου Γέρας, 12) ἄγ. Νικολάου Μόλασης-Καλονερίου, 13) ἄγ. Εὐσταθίου Κριμηνίου, 14) Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Βυθοῦ καὶ 15) Παμμ. Ταξιαρχῶν Πεπονιάς-Πυλωρῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ ἰσχύοντος Α. Νόμου 2200)1940 ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἡμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ.

Ἐν Σιατίστῃ τῆ 2η Ἰανουαρίου 1951

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἰάκωβος

Ἱ. Μητροπόλις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Βαργουβίτης τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200)1940 «περὶ ἱ. ναῶν καὶ ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Αἴγιον τῆ 20 Φεβρουαρίου 1951
† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀγαθόνικος

Ἱ. Μητροπόλις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 47, καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200)40 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἱ. ναοῦ ἁγίου Νικολάου Κηποχωρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικὰ, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Δημητσάνῃ τῆ 14η Φεβρουαρίου 1951

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Γερμανός

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἱ. ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Σαρακίνι Ἡραίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικὰ, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Δημητσάνῃ τῆ 23η Φεβρουαρίου 1951

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Γερμανός

Ἱ. Μητροπόλις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200)40 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) ἄγ. Νικολάου Πεταλιδίου, 2) Γεν. Θεοτόκου Καιν. Χωριοῦ, καὶ 3) Ταξιαρχῶν Νεοχωρίου Εἰας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω θέσεων, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικὰ τῶν προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Καλάμαις τῆ 21η Φεβρουαρίου 1951

† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος

Ἱ. Μητροπόλις Ἄρτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων Νόμων καὶ Διαταγμάτων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὡς καὶ τὰ κανονικὰ τοιαῦτα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν κατάληψιν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἱερῶν ναῶν 1) ἁγίου Νικολάου Βουργαρελίου καὶ 2) ἁγίων Ταξιαρχῶν Μικροσπηλιάς.

Ἐν Ἄρτῃ τῆ 23η Φεβρουαρίου 1951

† Ὁ Ἄρτης Σεραφεῖμ

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

† Ὁ Ἐδέσσης - Πέλλης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

† Ὁ Κερκύρας - Παξῶν ΜΕΘΟΔΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ : Π. Σ. ΜΑΝΩΛΑΪΗΣ

Ἐν Ἀθήναις Τόποις «Φοῖνικες» Λεωνόπου 4.